

KOPĒJĀ NOSTĀJA (EK) Nr. 4/2008,**ko Padome pieņēmusi 2007. gada 20. decembrī** **nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/.../EK (...) par atkritumiem un par dažu direktīvu atcelšanu**

(2008/C 71 E/02)

EIROPAS PARLAMENTS UN PADOME,

kas nav uzskatāmi par atkritumiem, un izveidot atkritumu rašanās novēršanas pasākumus.

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 175. panta 1. punktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

(1) Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/12/EK (2006. gada 5. aprīlis) par atkritumiem ⁽⁴⁾ izveido tiesisko regulējumu darbībām ar atkritumiem Kopienā. Tajā definēti tādi pamatjēdzieni kā atkritumi, reģenerācija un apglabāšana un paredzētas būtiskās prasības atkritumu apsaimniekošanai, jo sevišķi pienākums uzņēmumiem vai organizācijām, kas apsaimnieko atkritumus, saņemt atļauju vai reģistrēties un pienākums dalībvalstīm izstrādāt atkritumu apsaimniekošanas plānus. Ar to izveidoti tādi galvenie principi kā pienākums rīkoties ar atkritumiem tā, lai tas negatīvi neietekmētu vidi un cilvēku veselību, pamudinājums ievērot atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju un rīkoties saskaņā ar principu, ka piesārņotājs maksā, prasība, ka atkritumu apglabāšanas izmaksas jāsedz atkritumu īpašniekam vai iepriekšējam īpašniekam, vai ražotājam, kura produkta rezultātā atkritumi ir radušies.

(2) Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumā Nr. 1600/2002/EK (2002. gada 22. jūlijs), ar ko nosaka Sesto Kopienas vides rīcības programmu ⁽⁵⁾, izteikts aicinājums pilnveidot vai pārskatīt tiesību aktus par atkritumiem, precizēt atšķirību starp atkritumiem un pārpalikumiem,

(3) Komisijas 2003. gada 27. maija Paziņojumā par tematisku stratēģiju atkritumu rašanās novēršanai un atkritumu pārstrādei ņemta vērā vajadzība izvērtēt esošās reģenerācijas un apglabāšanas definīcijas, kā arī nepieciešamība pēc vispārēji piemērojamas reģenerācijas definīcijas un diskusijas par atkritumu definīciju.

(4) Eiropas Parlaments 2004. gada 20. aprīļa rezolūcijā par iepriekšminēto paziņojumu ⁽⁶⁾ aicināja Komisiju apsvērt iespēju attiecināt Padomes Direktīvu 96/61/EK (1996. gada 24. septembris) par piesārņojuma integrētu novēršanu un kontroli ⁽⁷⁾ uz visu atkritumu nozari kopumā. Tas arī aicināja Komisiju skaidri nošķirt reģenerāciju un apglabāšanu un precizēt atšķirību starp atkritumiem un pārpalikumiem, kas nav uzskatāmi par atkritumiem.

(5) Padome 2004. gada 1. jūlija secinājumos aicināja Komisiju iesniegt priekšlikumu par dažu Direktīvas 75/442/EEK, kas atcelta un aizstāta ar Direktīvu 2006/12/EK, aspektu pārskatīšanu, lai precizētu atšķirību starp atkritumiem un pārpalikumiem, kas nav uzskatāmi par atkritumiem, un starp reģenerāciju un apglabāšanu.

(6) Tādēļ ir vajadzīgs pārskatīt Direktīvu 2006/12/EK, lai precizētu galvenos pamatjēdzienus, piemēram, atkritumu, reģenerācijas un apglabāšanas definīcijas, lai pastiprinātu atkritumu rašanās novēršanas pasākumus, lai ieviestu pieeju, kas ņem vērā produktu un materiālu visu aprites ciklu, bet ne tikai to atkritumu stadiju, un lai samazinātu atkritumu rašanās un apsaimniekošanas ietekmi uz vidi, tādējādi nostiprinot atkritumu nozīmi tautsaimniecībā. Turklāt, lai saglabātu dabas resursus, būtu jāveicina atkritumu pārstrāde un pārstrādāto materiālu izmantošana. Skaidrības un saprotamības dēļ Direktīva 2006/12/EK būtu jāatceļ un jāaizstāj ar jaunu direktīvu.

⁽¹⁾ OVC 309, 16.12.2006., 55. lpp.

⁽²⁾ 2006. gada 14. jūnija Atzinums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2007. gada 13. februāra atzinums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts), Padomes 2007. gada 20. decembra Kopējā nostāja un Eiropas Parlamenta ... Lēmums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta).

⁽⁴⁾ OVL 114, 27.4.2006., 9. lpp.

⁽⁵⁾ OVL 242, 10.9.2002., 1. lpp.

⁽⁶⁾ OVC 104 E, 30.4.2004., 401. lpp.

⁽⁷⁾ OVL 257, 10.10.1996., 26. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2003/87/EK (OVL 275, 25.10.2003., 32. lpp.).

- (7) Tā kā uz nozīmīgākajām atkritumu apsaimniekošanas darbībām tagad attiecas Kopienas tiesību akti vides jomā, ir būtiski, lai šī direktīva tiktu pielāgota šādai pieejai. Līguma 174. pantā paredzētais uzsvars uz mērķiem vides jomā ļautu vairāk pievērsties atkritumu rašanās un apsaimniekošanas ietekmei uz vidi visā resursu aprites ciklā. Tādēļ šīs direktīvas juridiskajam pamatam vajadzētu būt 175. pantam.
- (8) Būtu jāpiemēro efektīvi un konsekventi atkritumu apstrādes noteikumi — paredzot dažus atbrīvojumus — kustamam īpašumam, no kā īpašnieks atbrīvojas, ir nodomājis atbrīvoties vai ir spiests atbrīvoties.
- (9) Izvērtējot tādas izraktas nepiesārņotas augsnes un citu dabiskas izcelsmes materiālu statusu no atkritumu viedokļa, ko lieto citās vietās nekā tajā, kurā tie izrakti, būtu jāņem vērā šīs direktīvas atkritumu definīcija un noteikumi par blakusproduktu vai par stadiju, kad atkritumi vairs nav atkritumi.
- (10) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1774/2002 (2002. gada 3. oktobris), ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem, kuri nav paredzēti cilvēku uzturam ⁽¹⁾ paredzētas, *inter alia*, atbilstīgas kontroles attiecībā uz visu dzīvnieku izcelsmes blakusproduktu, tostarp atkritumu, vākšanu, transportu, pārstrādi, izmantošanu un apglabāšanu, tādējādi novēršot iespējamu apdraudējumu dzīvnieku un sabiedrības veselībai. Tādēļ ir vajadzīgs noskaidrot saistību ar minēto regulu, lai novērstu noteikumu dublēšanu, neietverot šīs direktīvas darbības jomā dzīvnieku izcelsmes blakusproduktus gadījumos, kad tie paredzēti izmantošanas veidiem, kas nav uzskatāmi par darbībām ar atkritumiem.
- (11) Ņemot vērā pieredzi, kas gūta, piemērojot Regulu (EK) Nr. 1774/2002, ir lietderīgi precizēt darbības jomu tiesību aktiem par atkritumiem un šādu tiesību aktu noteikumus par bīstamiem atkritumiem saistībā ar dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem, kā tie noteikti Regulā (EK) Nr. 1774/2002. Ja dzīvnieku izcelsmes blakusprodukti rada potenciālu apdraudējumu veselībai, atbilstīgais juridiskais instruments šo risku novēršanai ir Regula (EK) Nr. 1774/2002, un tādēļ būtu jāizvairās no nevajadzīgas tās pārklāšanās ar tiesību aktiem atkritumu jomā.
- (12) Atkritumu pieskaitīšana bīstamiem atkritumiem būtu jāpamato ar, *inter alia*, Kopienas tiesību aktiem par ķīmiskām vielām, īpaši tad, ja bīstamo preparātu klasificē pēc tajos esošas robežvērtību koncentrācijas. Turklāt ir vajadzīgs saglabāt sistēmu, saskaņā ar kuru atkritumus un bīstamus atkritumus klasificē pēc jaunākā saraksta, kas noteikts ar Komisijas Lēmumu 2000/532/EK ⁽²⁾, lai Kopienā veicinātu saskaņotu atkritumu veidu klasifikāciju un bīstamu atkritumu noteikšanu.
- (13) Vajadzīgs nošķirt iepriekšēju atkritumu glabāšanu līdz to savākšanai no atkritumu savākšanas un no atkritumu glabāšanas pirms apstrādes. Uzņēmumi vai organizācijas, kas rada atkritumus savā darba procesā, nebūtu jāuzskata par tādiem, kas nodarbojas ar atkritumu apsaimniekošanu un kuriem nepieciešamas atļaujas atkritumu uzglabāšanai pirms to savākšanas.
- (14) Ar iepriekšēju atkritumu glabāšanu savākšanas definīcija saprot glabāšanu pirms savākšanas objektā, kur atkritumus izkrauj, lai sagatavotu tos turpmākai pārvadāšanai ar nolūku reģenerēt vai apglabāt citur. Būtu jānošķir iepriekšēja atkritumu glabāšana pirms savākšanas un atkritumu glabāšana pirms apstrādes, ņemot vērā šīs direktīvas mērķi, atbilstīgi atkritumu veidam, izmēram un glabāšanas laikposmam, un savākšanas mērķim. Tas būtu jānošķir dalībvalstīm. Uz atkritumu glabāšanu pirms reģenerācijas 3 gadu laikposmā vai ilgāk un uz atkritumu glabāšanu pirms apglabāšanas 1 gada vai ilgākā laikposmā attiecas Padomes Direktīva 1999/31/EK (1999. gada 26. aprīlis) par atkritumu poligoniem ⁽³⁾.
- (15) Atkritumu savākšanas sistēmas, kuru pamatā nav profesionāla darbība, nebūtu jāreģistrē, jo tās nav tik bīstamas un veicina atkritumu atsevišķu vākšanu. Šādu sistēmu piemērs ir medicīnas atkritumu vākšana, ko veic aptiekas, atkritumu atpakaļ ņemšana patēriņa preču veikalos un kopīgas atkritumu savākšanas sistēmas skolās.
- (16) Šajā direktīvā būtu jāiekļauj atkritumu rašanās novēršanas, atkārtotas izmantošanas, sagatavošanas atkārtotai izmantošanai, apstrādes un pārstrādes definīcijas, lai precizētu šo jēdzienu jomu.
- (17) Vajadzīgs grozīt atkritumu reģenerācijas un apglabāšanas definīcijas, lai šos divus jēdzienus varētu skaidri atšķirt pēc tā, kā tie faktiski ietekmē vidi, tautsaimniecībā aizstājot dabas resursus un liekot apzināties, kādi ieguvumi videi un cilvēku veselībai ir iespējami, ja atkritumus izmanto kā resursus. Turklāt var sagatavot pamatnostādnes, lai precizētu gadījumus, kad šo atšķirību praksē

⁽¹⁾ OV L 273, 10.10.2002., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 829/2007 (OV L 191, 21.7.2007., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV L 226, 6.9.2000., 3. lpp.

⁽³⁾ OV L 182, 16.7.1999., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

- grūti noteikt vai kad, klasificējot darbību kā reģenerāciju, tas neatbilst darbības patiesajai ietekmei uz vidi.
- (18) Šajā direktīvā būtu arī jāprecizē, kad sadzīves cieta atkritumu sadedzināšana ir energoefektīva, un kad to var uzskatīt par reģenerācijas darbību.
- (19) Atkritumu apglabāšanu, kas ietver izgāšanu jūrā vai okeānā, arī apglabāšanu jūras gultnē, reglamentē arī ar starptautiskām konvencijām, jo īpaši, Konvenciju par to, lai novērstu jūras piesārņošanu, izgāžot atkritumus un citus materiālus, kas pieņemta Londonā 1972. gada 13. novembrī, un tās 1996. gada protokolu, kurā grozījumi izdarīti 2006. gadā.
- (20) Nevajadzētu jaukt atkritumu definīcijas dažādos aspektus, un vajadzības gadījumā attiecīgas procedūras būtu jāpieņemo blakusproduktiem, kas nav atkritumi, vai atkritumiem, kas vairs nav atkritumi. Lai precizētu atkritumu definīcijas konkrētus aspektus, šajā direktīvā būtu jāprecizē:
- kādos gadījumos ražošanas procesā radušās vielas vai priekšmeti, kuru ražošana nav šī procesa sākotnējais mērķis, ir blakusprodukti un nav atkritumi. Tikai balstoties uz koordinētu pieeju, kas regulāri jāatjaunina un kad tas ir saskaņā ar vides un cilvēku veselības aizsardzību, var izlemt, kad viela nav atkritumi. Ja blakusproduktu izmantošana ir atļauta saskaņā ar vides atļauju vai vispārējiem vides noteikumiem, dalībvalstis to var izmantot kā instrumentu, lai nolemtu, ka nepastāv nekāda vispārēja kaitīga ietekme uz vidi vai cilvēku veselību;
 - kad konkrēti atkritumi vairs nav atkritumi, nosakot kritērijus, kas paredz augstu vides aizsardzības pakāpi un labumu videi un tautsaimniecībai; iespējamās atkritumu kategorijas, kurām būtu jāizstrādā specifikācijas un kritēriji stadijai, kad "atkritumi vairs nav atkritumi", cita starpā ir — būvdarbos un ēku nojaukšanā radušies atkritumi, daži pelnu un izdedžu veidi, metāllūžņi, komposts, makulatūra un stikls. Lai panāktu stadiju, kad "atkritumi vairs nav atkritumi", reģenerācijas darbība var būt tikpat vienkārša kā atkritumu pārbaude, lai pārliecinātos, vai tie atbilst atkritumu beigu stadijas kritērijiem.
- (21) Lai pārbaudītu vai aprēķinātu, vai ir izpildīti pārstrādes un reģenerācijas mērķi, kas noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 94/62/EK (1994. gada 20. decembris) par iepakojumu un izlietoto iepakojumu⁽¹⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/53/EK (2000. gada 18. septembris) par nolietotiem transportlīdzekļiem⁽²⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/96/EK (2003. gada 27. janvāris) par elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumiem (EEIA)⁽³⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2006/66/EK (2006. gada 6. septembris) par baterijām un akumulatoriem, un bateriju un akumulatoru atkritumiem⁽⁴⁾, kā arī citos attiecīgos Kopienas tiesību aktos, to atkritumu daudzums, kuri vairs nav atkritumi, būtu jāskaita kā pārstrādāti un reģenerēti atkritumi.
- (22) Balstoties uz atkritumu definīciju, lai veicinātu skaidrību un konsekveni, Komisija var pieņemt pamatnostādnes, lai konkrētos gadījumos precizētu, kad vielas vai priekšmeti kļūst par atkritumiem. Šādas pamatnostādnes var izstrādāt attiecībā uz, *inter alia*, elektriskām un elektroniskām iekārtām un transportlīdzekļiem.
- (23) Ir lietderīgi izmaksas sadalīt tā, lai tās atspoguļotu atkritumu rašanās un apsaimniekošanas faktiskās izmaksas vides jomā.
- (24) Princips, ka piesārņotājs maksā, ir pamatprincips gan Eiropas, gan starptautiskā mērogā. Atkritumu radītājam un īpašniekam atkritumus būtu jāapsaimnieko tā, lai garantētu augstu vides un cilvēku veselības aizsardzības pakāpi.
- (25) Šajā direktīvā ieviestā ražotāja paplašinātā atbildība ir viens no līdzekļiem, kā atbalstīt preču projektēšanu un ražošanu, pilnībā ņemot vērā un veicinot efektīvu resursu izmantošanu visā to aprites ciklā, tostarp remontu, atkārtotu izmantošanu, demontāžu un pārstrādi, netraucējot preču brīvu apriti iekšējā tirgū.
- (26) Šai direktīvai būtu jāveicina ES virzību uz "sabiedrību, kura resursus izmanto atkārtoti", kura cenšas izvairīties no atkritumu rašanās un izmanto atkritumus kā resursus. Īpaši Sestā Kopienas vides rīcības programma aicina veikt pasākumus, lai nodrošinātu atkritumu nošķiršanu izcelsmes vietā, prioritāru atkritumu plūsmu savākšanu un pārstrādi. Lai sasniegtu šo mērķi un lai veicinātu vai
- ⁽¹⁾ OV L 365, 31.12.1994., 10. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/20/EK (OV L 70, 16.3.2005., 17. lpp.).
- ⁽²⁾ OV L 269, 21.10.2000., 34. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Padomes Lēmumu 2005/673/EK (OV L 254, 30.9.2005., 69. lpp.).
- ⁽³⁾ OV L 37, 13.2.2003., 24. lpp.
- ⁽⁴⁾ OV L 266, 26.9.2006., 1. lpp.

uzlabotu reģenerācijas potenciālu, pirms ar atkritumiem veic reģenerācijas darbības, kas kopumā ir videi labākais rezultāts, atkritumi būtu jāvēc atsevišķi, ja tas tehnisku, vides vai ekonomisku apsvērumu dēļ ir praktiski realizējams.

ražotu videi drošu kompostu un citus no bioloģiskiem atkritumiem sastāvošus materiālus. Komisija pēc bioloģisko atkritumu apsaimniekošanas izvērtēšanas attiecīgā gadījumā ierosinās tiesību aktu priekšlikumus.

- (27) Lai īstenotu piesardzības principu un preventīvās darbības principu, kas nostiprināti Līguma 174. panta 2. punktā, vajadzīgs izvirzīt vispārējus vides aizsardzības mērķus atkritumu apsaimniekošanai Kopienā. Saskaņā ar šiem principiem Kopienai un dalībvalstīm būtu jāizveido sistēma, lai novērstu, samazinātu un, cik iespējams, likvidētu piesārņojuma vai traucējumu avotus, pieņemot pasākumus, ar kuriem tiek novērsti minētie apdraudējumi.
- (28) Atkritumu apsaimniekošanas hierarhija ir kopumā videi labākā visaptverošā iespēja politikā un tiesību aktos par atkritumiem, kamēr vienlaicīgi var būt nepieciešama šādas hierarhijas nepiemērošana uz konkrētām atkritumu plūsmām, ja tas attaisnojams ar, *inter alia*, tehnisko realizējamību, ekonomisko pamatotību un vides aizsardzību.
- (29) Jāparedz sadarbības tīkls attiecībā uz atkritumu apglabāšanas iekārtām un jauktu sadzīves atkritumu reģenerācijas iekārtām, kas savākti no privātām māsaimniecībām, lai sniegtu iespēju Kopienai kļūt saimnieciski patstāvīgai atkritumu apglabāšanas ziņā un tādu jauktu sadzīves atkritumu reģenerācijas ziņā, kuri savākti no privātām māsaimniecībām, un nodrošinātu dalībvalstu individuālu virzību uz minēto mērķi, ņemot vērā ģeogrāfiskos apstākļus un speciālu iekārtu vajadzību atsevišķiem atkritumu veidiem.
- (30) Lai piemērotu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1013/2006 (2006. gada 14. jūnijs) par atkritumu sūtījumiem⁽¹⁾, jaukti sadzīves atkritumi, kas minēti šīs regulas 3. panta 5. punktā paliek jaukti sadzīves atkritumi, pat ja tie pakļauti atkritumu apstrādei, kas nav būtiski mainījusi to īpašības.
- (31) Ir būtiski, ka bīstamos atkritumus marķē saskaņā ar starptautiskiem un Kopienas standartiem. Ja šādus atkritumus savāc atsevišķi no māsaimniecībām, māsaimniecībām tādēļ tomēr nevajadzētu būt pienākumam aizpildīt vajadzīgo dokumentāciju.
- (32) Saskaņā ar atkritumu hierarhiju un lai samazinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju, kas rodas no atkritumu apglabāšanas poligonos, ir svarīgi veicināt bioloģisko atkritumu atsevišķu vākšanu un pareizu apstrādi, lai
- (33) Atkritumu apstrādes darbību minimālos tehniskos standartus, uz kuriem neattiecas Direktīva 96/61/EK, var pieņemt gadījumos, ja ir pierādījumi, ka tas būtu ieguvums cilvēku veselības aizsardzībai un videi, un ja saskaņota pieeja šīs direktīvas īstenošanā nodrošinātu cilvēku veselības un vides aizsardzību.
- (34) Vajadzīgs precizēt atkritumu apsaimniekošanas plānošanas pienākuma jomu un saturu, un atkritumu apsaimniekošanas plānu izstrādes vai pārskatīšanas procesā ir vajadzīgs ietvert vajadzību ņemt vērā to, kā atkritumu radīšana un apsaimniekošana ietekmē vidi. Tāpat attiecīgā gadījumā būtu jāņem vērā Direktīvas 94/62/EK 14. pantā paredzētās atkritumu apsaimniekošanas plānošanas prasības un Direktīvas 1999/31/EK 5. pantā minētā stratēģija poligonos apglabājamo bioloģiski noārdāmo atkritumu apjoma samazināšanai.
- (35) Vides atļaujas vai vispārējus vides noteikumus dalībvalstis var piemērot atsevišķiem atkritumu radītājiem, netraucējot sekmīgai iekšējā tirgus darbībai.
- (36) Saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1013/2006 dalībvalstis var veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai novērstu tādu atkritumu sūtīšanu, kas neatbilst to atkritumu apsaimniekošanas plāniem. Atkāpjoties no minētās regulas, dalībvalstīm būtu jāatļauj ierobežot ienākošos atkritumu sūtījumus uz atkritumu sadedzināšanas iekārtām nolūkam, ko pieskaita reģenerācijai, ja ir noskaidrots, ka citādi attiecīgās valsts atkritumi būtu jāapglabā vai jāapstrādā veidā, kas neatbilst attiecīgās valsts atkritumu apsaimniekošanas plāniem. Ir atzīts, ka dažas dalībvalstis varbūt nebūs spējīgas savā teritorijā pilnā apmērā nodrošināt galīgās reģenerācijas iekārtu tīklu.
- (37) Lai uzlabotu veidu, kā dalībvalstis uzsāk atkritumu rašanās novēršanas pasākumus un lai sekmētu paraugprakses izplatīšanu šajā jomā, ir jāpastiprina noteikumi, kas saistīti ar atkritumu rašanās novēršanu, un jāievieš prasība dalībvalstīm izstrādāt programmas atkritumu rašanās novēršanai, pievērsoties nozīmīgākajai ietekmei uz vidi un ņemot vērā visu produktu un materiālu aprites ciklu. Šādu pasākumu mērķim vajadzētu būt saiknes sarašanai starp ekonomisko izaugsmi un ietekmi uz vidi,

(¹) OV L 190, 12.7.2006., 1. lpp.

kas saistīta ar atkritumu rašanos. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/35/EK (2003. gada 26. maijs), ar ko paredz sabiedrības līdzdalību dažu ar vidi saistītu plānu un programmu izstrādē⁽¹⁾, gan ieinteresētajām personām, gan sabiedrībai kopumā būtu jāsniedz iespēja piedalīties programmu izveidē un jānodrošina pieeja šīm programmām, kad tās izstrādātas.

(38) Ekonomiskiem instrumentiem var būt būtiska nozīme atkritumu rašanās novēršanas un apsaimniekošanas mērķu sasniegšanā. Atkritumi bieži vien ir vērtīgi resursi, un turpmāka ekonomisku instrumentu piemērošana var palielināt devumu vides jomā. Tādēļ būtu jārosina šādu instrumentu izmantošana atbilstīgā mērogā, vienlaikus uzsverot, ka lēmumus par to izmantošanu dalībvalstis var pieņemt atsevišķi.

(39) Daži noteikumi par darbībām ar atkritumiem, kas paredzēti Padomes Direktīvā 91/689/EEK (1991. gada 12. decembris) par bīstamajiem atkritumiem⁽²⁾, būtu jāgroza, lai svītrotu novecojušus noteikumus un uzlabotu teksta skaidrību. Kopienas tiesību aktu vienkāršošanas labad tie būtu jāiekļauj šajā direktīvā. Lai precizētu Direktīvā 91/689/EEK paredzētā sajaukšanas aizlieguma darbību un aizsargātu vidi un cilvēku veselību, atbrīvojumi attiecībā uz sajaukšanas aizliegumu būtu papildus jānosaka ar vislabākajām pieejamām metodēm atbilstīgi Direktīvai 96/61/EK. Tādēļ būtu jāatceļ Direktīva 91/689/EEK.

(40) Lai vienkāršotu Kopienas tiesību aktus un lai ņemtu vērā labvēlīgu ietekmi uz vidi, Padomes Direktīvas 75/439/EEK (1975. gada 16. jūnijs) par atkritumu apglabāšanu⁽³⁾ attiecīgie noteikumi būtu jāietver šajā direktīvā. Tādēļ Direktīva 75/439/EEK būtu jāatceļ. Atkritumu apsaimniekošana būtu jāveic saskaņā ar atkritumu hierarhijas pamatprincipu, un priekšroka būtu jādod izvēlei, kas nodrošina kopumā labvēlīgāko rezultātu attiecībā uz vidi. Joprojām ir svarīgs pienākums atsevišķi savākt atkritumus, lai tās pareizi apsaimniekot un nepieļautu kaitējumu videi, ko radītu to nepareiza apglabāšana.

(41) Dalībvalstīm būtu jāparedz iedarbīgas, samērīgas un preventīvas sankcijas, ko piemērot fiziskām un juridiskām personām, kas atbildīgas par atkritumu apsaimniekošanu,

tādām kā atkritumu radītāji, īpašnieki, starpnieki, tirgotāji, pārvadātāji un savācēji, uzņēmumi, kas veic atkritumu apstrādes darbības un īsteno apsaimniekošanas shēmas, ja minētās personas pārkāpj šīs direktīvas noteikumus. Dalībvalstis var arī veikt pasākumus, lai atgūtu izmaksas, kas radušās pārkāpumu dēļ un vides atveseļošanas pasākumu dēļ, neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/35/EK (2004. gada 21. aprīlis) par atbildību vides jomā attiecībā uz videi nodarītā kaitējuma novēršanu un atļūdināšanu⁽⁴⁾.

(42) Šīs direktīvas īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību⁽⁵⁾.

(43) Jo īpaši Komisija būtu jāpilnvaro izstrādāt kritērijus attiecībā uz vairākiem jautājumiem, tādiem kā nosacījumi, atbilstīgi kuriem priekšmetu uzskata par blakusproduktu, stadija, kad atkritumi vairs nav atkritumi, un tādu atkritumu noteikšana, ko uzskata par bīstamiem. Turklāt Komisija būtu jāpilnvaro pielāgot pielikumu saturu zinātnes un tehnikas attīstībai un precizēt, kā piemēro II pielikuma R 1 punktā minēto formulu sadedzināšanas iekārtām. Šie pasākumi, kuri ir vispārīgi un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs direktīvas elementus un papildināt šo direktīvu, iekļaujot jaunus nebūtiskus elementus, jāpieņem saskaņā ar Lēmuma 1999/468/EK 5.a pantā paredzēto regulatīvo kontroles procedūru.

(44) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu⁽⁶⁾ dalībvalstīm ir ieteikts gan savām vajadzībām, gan Kopienas interesēs izstrādāt savas tabulas, kur pēc iespējas precīzāk atspoguļota atbilstība starp šo direktīvu un tās transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas.

(45) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi — proti, nodrošināt vides un cilvēku veselības aizsardzību — nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka direktīvas mēroga vai iedarbības dēļ minēto mērķi var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai,

⁽¹⁾ OV L 156, 25.6.2003., 17. lpp.

⁽²⁾ OV L 377, 31.12.1991., 20. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 166/2006 (OV L 33, 4.2.2006., 1. lpp.).

⁽³⁾ OV L 194, 25.7.1975., 23. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2000/76/EK (OV L 332, 28.12.2000., 91. lpp.).

⁽⁴⁾ OV L 143, 30.4.2004., 56. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2006/21/EK (OV L 102, 11.4.2006., 15. lpp.).

⁽⁵⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp. Lēmumā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2006/512/EK (OV L 200, 22.7.2006., 11. lpp.).

⁽⁶⁾ OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

IR PIENĒMUŠAS ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

Priekšmets, darbības joma un definīcijas

1. pants

Priekšmets un darbības joma

Šajā direktīvā ir paredzēti pasākumi, lai aizsargātu vidi un cilvēku veselību, novēršot vai samazinot atkritumu rašanās un apsaimniekošanas negatīvo ietekmi un palīdzot mazināt resursu izmantošanas vispārējo ietekmi un veicinot tādas izmantošanas efektivitāti.

2. pants

Izņēmumi no darbības jomas

1. Šīs direktīvas darbības jomā neietver:
 - a) gāzveida emisijas atmosfērā;
 - b) zemi (*in situ*), tostarp neizraktu, piesārņotu augsni un celtnes, kas ir cieši saistītas ar zemi;
 - c) nepiesārņotu augsni un citu dabiskas izcelsmes materiālu, kas izrakts saistībā ar būvdarbiem un kuru noteikti izmantos kā materiālu celtniecībā dabiskā veidā tajā pašā vietā, no kuras tā ir izrakta;
 - d) radioaktīvos atkritumus;
 - e) nederīgas sprāgstvielas;
 - f) kūtsmēslus, uz kuriem neattiecas 2. punkta b) apakšpunkts, salmus un citus dabīgus, nekaitīgus lauksaimniecībā vai mežsaimniecībā izmantojamus materiālus, ko izmanto lauksaimniecībā, mežsaimniecībā vai enerģijas ražošanā no biomasas, izmantojot procesus vai metodes, kas nekaitē videi vai neapdraud cilvēku veselību.
2. Turpmāk minētos neietver šīs direktīvas darbības jomā, ciktāl uz tiem jau attiecas citi Kopienas tiesību akti:
 - a) notekūdeņi;
 - b) dzīvnieku izcelsmes blakusprodukti, tostarp pārstrādāti produkti, uz kuriem attiecas Regula (EK) Nr. 1774/2002, izņemot tos, kas paredzēti sadedzināšanai, apglabāšanai poligonā vai izmantošanai biogāzes vai kompostēšanas iekārtās;
 - c) tādu dzīvnieku liķi, kas miruši citā veidā, nevis nokaujot, tostarp dzīvnieki, kas nogalināti, lai apkarotu epizootiskas slimības un no kuriem atbrīvojas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1774/2002;

d) atkritumi, kas radušies ģeoloģiskās izpētes, derīgo izrakteņu ieguves, apstrādes un glabāšanas, kā arī karjeru izstrādes rezultātā, un uz kuriem attiecas Direktīva 2006/21/EK.

3. Neskarot citos atbilstīgos Kopienas tiesību aktos paredzētās saistības, nogulsnes, kas izvietotas virszemes ūdeņos, lai kontrolētu ūdeņus un ūdens ceļus vai lai novērstu plūdus vai lai mazinātu plūdu un sausuma ietekmi, neietver šīs direktīvas darbības jomā, ja ir pierādīts, ka nogulsnes ir nekaitīgas.

4. Konkrētos gadījumos vai papildus šīs direktīvas noteikumiem atsevišķās direktīvās var paredzēt īpašus noteikumus par konkrētu atkritumu veidu apsaimniekošanu.

3. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “atkritumi” ir jebkura viela vai priekšmets, no kā īpašnieks atbrīvojas, ir nodomājis atbrīvoties vai ir spiests atbrīvoties;
- 2) “bīstami atkritumi” ir atkritumi, kam piemīt viena vai vairākas III pielikumā minētās bīstamās īpašības;
- 3) “atkritumēļļas” ir jebkādas minerālu vai sintētiskas ziežvielas vai rūpnieciskas eļļas, kas vairs nav piemērotas sākotnēji paredzētai izmantošanai, piemēram, izlietotas iekšdedzes dzinēja eļļas un pārnesumkārbu eļļas, minerālu ziežēļļas, turbīnu eļļas un hidrauliskas eļļas;
- 4) “bioloģiski atkritumi” ir bioloģiski noārdāmi dārza vai parka atkritumi, māsasaimniecību, restorānu, sabiedriskās ēdināšanas iestāžu un mazumtirdzniecības telpu pārtikas un virtuves atkritumi un līdzīgi pārtikas rūpniecības uzņēmumu atkritumi;
- 5) “atkritumu radītājs” ir ikviens, kura darbība rada atkritumus (sākotnējais atkritumu radītājs) vai ikviens, kas nodarbojas ar atkritumu priekšapstrādi, sajaukšanu vai citām darbībām, kuru rezultātā mainās šo atkritumu īpašības vai sastāvs;
- 6) “atkritumu īpašnieks” ir atkritumu radītājs vai fiziska vai juridiska persona, kuras īpašumā atrodas atkritumi;
- 7) “tirgotājs” ir jebkura persona, kas rīkojas savā vārdā, lai pirktu un pēc tam pārdotu atkritumus, tostarp tāds tirgotājs, kas nesaņem atkritumus fiziskajā valdījumā;
- 8) “starpnieks” ir jebkura persona, kas organizē atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu citu personu vārdā, tostarp starpnieki, kas nesaņem atkritumus fiziskajā valdījumā,

- 9) "atkritumu apsaimniekošana" ir atkritumu savākšana, pārva-
dāšana, reģenerācija un apglabāšana, tostarp šādu darbību
pārraudzība un apglabāšanas vietu aprūpe pēc to slēgšanas
un arī darbības, ko veic kā tirgotājs vai starpnieks;
- 10) "savākšana" ir atkritumu vākšana, tostarp atkritumu iepriek-
šēja šķirošana un glabāšana, lai tos nogādātu uz atkritumu
apstrādes iekārtu;
- 11) "atkritumu rašanās novēršana" ir pasākumi, ko veic, pirms
viela, materiāls vai produkts ir kļuvis par atkritumiem, un
kas samazina:
- a) atkritumu apjomu, tostarp produktus atkārtoti izman-
tojot vai pagarinot produktu aprites ciklu;
- b) radīto atkritumu negatīvo ietekmi uz vidi un cilvēku
veselību, vai
- c) kaitīgu vielu koncentrāciju materiālos un produktos;
- 12) "atkārtota izmantošana" ir jebkura darbība, kuras rezultātā
produktus vai sastāvdaļas, kas nav atkritumi, izmanto
vēlreiz tādā pašā nolūkam, kādam tie bija paredzēti;
- 13) "apstrāde" ir reģenerācijas vai apglabāšanas darbības, tostarp
sagatavošana reģenerācijai vai apglabāšanai;
- 14) "reģenerācija" ir jebkura darbība, kuras rezultātā atkritumus
izmanto kādam lietderīgam nolūkam, aizstājot citus mate-
riālus, kuri savukārt būtu izmantoti kādu noteiktu funkciju
veikšanai, vai arī atkritumus sagatavo šādas funkcijas pildī-
šanai iekārtā vai tautsaimniecībā plašākā nozīmē.
II pielikumā izklāstīts reģenerācijas darbību saraksts, kas
nav izsmēļošs;
- 15) "sagatavošana atkārtotai izmantošanai" ir tāda reģenerācijas
darbība kā pārbaudīšana, tīrīšana un labošana, kuras rezul-
tātā produkti vai sastāvdaļas, kas bija atkritumi, ir sagata-
voti, lai tos varētu atkārtoti lietot bez citas priekšapstrādes;
- 16) "pārstrāde" ir jebkāda reģenerācijas darbība, kurā atkritumu
materiālus pārstrādā produktos, materiālos vai vielās to
sākotnējam vai citam nolūkam. Jēdzienā ir ietverta orga-
nisku materiālu pārstrāde, bet nav ietverta enerģijas reģene-
rācija un iestrāde materiālos, ko lieto kā kurināmo vai
aizbēršanai;
- 17) "atkritumeļļas reģenerācija" ir pārstrādes darbība, kuras
rezultātā, rafinējot atkritumeļļas, var ražot bāzes eļļu, jo
īpaši atbrīvojot no piesārņojuma, oksidācijas produktiem
un piedevām, kas sastopamas tādās eļļās;
- 18) "apglabāšana" ir jebkura darbība, kas nav reģenerācija, pat ja
tās sekundāras sekas ir vielu vai enerģijas atgūšana.
I pielikumā ir apglabāšanas darbību saraksts, kas nav izsmē-
ļošs;
- 19) "labākās pieejamās metodes" ir labākās pieejamās metodes,
kā noteikts Direktīvas 96/61/EK 2. panta 11. punktā.

4. pants

Blakusprodukti

1. Ražošanas procesā radušos vielu vai priekšmetu, kura
ražošana nebija šī procesa galvenais mērķis, var uzskatīt nevis
par atkritumu, kā minēts 3. panta 1. punktā, bet par blakuspro-
duktu tikai tad, ja ir ievēroti šādi nosacījumi:

- a) vielu vai priekšmetu turpmāk noteikti lietos;
- b) vielu vai priekšmetu var tieši izmantot bez turpmākas
apstrādes, izņemot parastu rūpniecisko praksi;
- c) viela vai priekšmets ir radies kā ražošanas procesa neatņe-
mama daļa, un
- d) turpmāka lietošana ir likumīga, proti, viela vai priekšmets
atbilst visām attiecīgajām produkta, vides un veselības aizsar-
dzības prasībām konkrētajam lietojumam un neatstāj nelab-
vēlīgu ietekmi uz vidi un cilvēku veselību.

2. Balstoties uz 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, var
pieņemt pasākumus, lai noteiktu atbilstīgos kritērijus konkrētām
vielām un priekšmetiem, lai tos varētu uzskatīt par blakuspro-
duktiem un nevis atkritumiem, kā minēts 3. panta 1. punktā.
Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direk-
tīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 36. panta
2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

5. pants

"Atkritumu" stadijas izbeigšanās

1. Daži konkrēti atkritumi vairs nav atkritumi 3. panta
1. punkta nozīmē, tiklīdz tos reģenerē un tie atbilst konkrētiem
kritērijiem, kas jāizstrādā saskaņā ar šādiem nosacījumiem:

- a) vielu vai priekšmetu parasti lieto noteiktam nolūkam;
- b) pastāv tirgus vai pieprasījums pēc šādas vielas vai priekšmeta;

c) viela vai priekšmets atbilst a) apakšpunktā minētā noteiktā nolūka tehniskām prasībām, kā arī atbilst pastāvošiem tiesību aktiem un produktiem piemērojamiem standartiem; un

d) vielas vai priekšmeta lietošana neatstās nelabvēlīgu ietekmi uz vidi un cilvēku veselību.

Ja nepieciešams, kritērijos jāietver piesārņotājvielu robežvērtības.

2. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, attiecībā uz šādu kritēriju pieņemšanu un atkritumu kategorijas precizēšanu pieņem saskaņā ar 36. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

3. Atkritumi, kas vairs nav atkritumi saskaņā ar 1. un 2. punktā minētajiem noteikumiem un īpašiem kritērijiem, arī vairs nav atkritumi saskaņā ar 1. punktu reģenerācijas un pārstrādes mērķu vajadzībām, kas paredzēti Direktīvās 94/62/EK, 2000/53/EK, 2002/96/EK un 2006/66/EK, kā arī citos attiecīgos Kopienas tiesību aktos.

4. Ja Kopienas mērogā ar 1. un 2. punktā izklāstīto procedūru nav izveidoti kritēriji, dalībvalstis var katrā atsevišķā gadījumā izlemt, vai konkrētie atkritumi vairs nav atkritumi, ņemot vērā atbilstīgo tiesu praksi. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā (⁽¹⁾), paredzētajos gadījumos dalībvalstis saskaņā ar minēto direktīvu ziņo Komisijai par šādiem lēmumiem.

6. pants

Atkritumu saraksts

1. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus attiecībā uz tā atkritumu saraksta atjaunošanu, kas izveidots ar Komisijas Lēmumu 2000/532/EK, pieņem saskaņā ar 36. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru. Atkritumu sarakstā ietver bīstamus atkritumus un ņem vērā atkritumu izcelsmi un sastāvu un, ja nepieciešams, bīstamu vielu koncentrācijas robežvērtības. Atkritumu saraksts ir saistošs tiktāl, ciktāl tas attiecas uz to atkritumu noteikšanu, ko uzskata par bīstamiem. Ja kādu vielu vai priekšmetu iekļauj sarakstā, tas nenozīmē, ka tie ir atkritumi jebkurā gadījumā. Vielu vai priekšmetu uzskata par atkritumiem tikai tad, ja tas atbilst definīcijai 3. panta 1. punktā.

2. Dalībvalsts var uzskatīt atkritumus par bīstamiem atkritumiem arī tad, ja tie nav iekļauti atkritumu sarakstā, taču tiem piemīt viena vai vairākas no III pielikumā minētajām īpašībām.

(¹) OV L 204, 21.7.1998., 37. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Padomes Direktīvu 2006/96/EK (OV L 363, 20.12.2006., 81. lpp.).

Dalībvalsts par visiem tādiem gadījumiem informē Komisiju 34. panta 1. punktā paredzētajā ziņojumā un sniedz Komisijai visu attiecīgo informāciju. Ņemot vērā saņemtos paziņojumus, sarakstu pārskata, lai pieņemtu lēmumu par tā pielāgošanu.

3. Ja dalībvalstij ir pierādījumi, kas apliecina, ka konkrētiem atkritumiem, kas iekļauti bīstamo atkritumu sarakstā, nepiemīt neviena no III pielikumā minētajām īpašībām, tā šos atkritumus var uzskatīt par atkritumiem, kas nav bīstami. Dalībvalsts par visiem tādiem gadījumiem informē Komisiju 34. panta 1. punktā paredzētajā ziņojumā un sniedz Komisijai visus vajadzīgos pierādījumus. Ņemot vērā saņemtos paziņojumus, sarakstu pārskata, lai pieņemtu lēmumu par tā pielāgošanu.

4. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus attiecībā uz saraksta pārskatīšanu, lai pieņemtu lēmumu par tā pielāgošanu atbilstīgi 2. un 3. punktam, pieņem saskaņā ar 36. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

II NODAĻA

Vispārējās prasības

7. pants

Ražotāja paplašināta atbildība

1. Lai veicinātu atkritumu rašanās novēršanu un atkritumu reģenerāciju, dalībvalstis var izstrādāt ar tiesību aktiem saistītus un citus pasākumus, lai nodrošinātu, ka katrai fiziskai vai juridiskai personai, kura profesionālos nolūkos projektē, ražo un apstrādā vai pārdod produktus (produkta ražotājs) ir ražotāja paplašināta atbildība.

Šādi pasākumi var būt atpakaļ nodotu produktu un atkritumu pieņemšana, kas paliek pēc šo produktu lietošanas, kā arī atkritumu tālāka apsaimniekošana un finansiāla atbildība par šādu darbību.

2. Dalībvalstis var veikt piemērotus pasākumus, lai veicinātu tādu produktu projektēšanu, kas mazina to ietekmi uz vidi un atkritumu radīšanu ražošanas un produktu tālākas izmantošanas gaitā, kā arī lai nodrošinātu par atkritumiem kļuvušu produktu reģenerāciju un apglabāšanu saskaņā ar 10. un 11. pantu.

Šādi pasākumi var sekmēt, *inter alia*, tādu produktu izstrādi, ražošanu un pārdošanu, kas piemēroti vairākkārtējai lietošanai, kas ir tehniski izturīgi un kas, kļuvuši par atkritumiem, ir piemēroti pilnīgai un drošai reģenerācijai un ar vides prasībām atbilstoši apglabāšanai.

3. Piemērojot ražotāja paplašinātu atbildību, dalībvalstis ņem vērā tehnisku un ekonomisku realizējamību un vispārēju ietekmi uz vidi, cilvēku veselību un sabiedrību, ievērojot arī vajadzību nodrošināt atbilstošu iekšējā tirgus darbību.

4. Ražotāja paplašinātu atbildību piemēro, neskarot atbildību par atkritumu apsaimniekošanu, kas paredzēta 13. panta 1. punktā.

8. pants

Reģenerācija

1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu atkritumu reģenerāciju saskaņā ar 10. un 11. pantu.

2. Ja nepieciešams saskaņot ar 1. punktu un vienkāršot vai uzlabot reģenerāciju, atkritumus savāc atsevišķi, ja tas no tehniskā, ekoloģiskā un ekonomiskā viedokļa praktiski izdarāms, un tos nejauc ar citiem atkritumiem vai citu materiālu, kam ir atšķirīgas īpašības.

9. pants

Apglabāšana

Dalībvalstis nodrošina, ka, ja nav veikta reģenerācija saskaņā ar 8. panta 1. punktu, atkritumi tiek apglabāti.

10. pants

Cilvēku veselības un vides aizsardzība

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka atkritumu apsaimniekošana norit, neapdraudot cilvēku veselību un neradot kaitējumu videi, un jo īpaši:

- a) neapdraudot ūdeni, gaisu, augsni, augus vai dzīvniekus;
- b) neradot neērtības trokšņa vai smakas dēļ; kā arī
- c) neradot negatīvu ietekmi uz lauku vidi un īpaši aizsargājamām teritorijām.

11. pants

Atkritumu apsaimniekošanas hierarhija

1. Atkritumu rašanās novēršanas un apsaimniekošanas tiesību aktos un politikā kā galveno principu izmanto šādu atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju:

- a) atkritumu rašanās novēršana;
- b) sagatavošana atkārtotai izmantošanai;

c) pārstrāde;

d) cita tipa reģenerācija, piemēram, enerģijas reģenerācija; kā arī

e) apglabāšana.

2. Piemērojot 1. punktā minēto atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju, dalībvalstis veic pasākumus, lai veicinātu tās iespējas, kas sniedz videi nekaitīgāko iznākumu. Tas var nozīmēt hierarhijas neattiecināšanu uz konkrētām atkritumu plūsmām, ja to var pamatot ar apsvērumiem par dzīves cikla pieeju ar tādu atkritumu radīšanas un apsaimniekošanas vispārējo ietekmi.

Dalībvalstis ņem vērā vispārējos vides aizsardzības principus — piesardzības un ilgtspējības, tehniskas realizējamības un ekonomiskas pamatotības principus, resursu aizsardzību, kā arī vispārējo ietekmi uz vidi, cilvēku veselību, ekonomiku un sabiedrību — saskaņā ar 1. un 10. pantu.

12. pants

Izmaksas

1. Saskaņā ar principu, ka piesārņotājs maksā, atkritumu apsaimniekošanas izmaksas sedz sākotnējais atkritumu radītājs, pašreizējais atkritumu īpašnieks vai iepriekšējais atkritumu īpašnieks.

2. Dalībvalstis var pieņemt lēmumu, ka atkritumu apsaimniekošanas izmaksas pilnībā vai daļēji jāsedz tā produkta ražotājam, no kā šie atkritumi radušies, un ka šīs izmaksas daļēji var segt tāda produkta izplatītāji.

III NODAĻA

Atkritumu apsaimniekošana

13. pants

Atbildība par atkritumu apsaimniekošanu

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai katrs sākotnējais atkritumu radītājs vai cits īpašnieks atkritumu apstrādi veic pats vai uztic to starpniekam vai uzņēmumam, kas veic atkritumu apstrādi, vai arī privātam vai valsts atkritumu savācējam saskaņā ar 10. un 11. pantu.

2. Ja atkritumus pārved no sākotnējā radītāja vai īpašnieka kādai no 1. punktā minētajām fiziskajām vai juridiskajām personām iepriekšējai apstrādei, no atbildības par pilnīgu reģenerācijas vai apglabāšanas darbību parasti neatbrīvo.

Neskarot Regulu (EK) Nr. 1013/2006, dalībvalstis var precizēt atbildības nosacījumus un lemt, kādos gadījumos ražotājam jāatbild par visu apstrādes ķēdi un kādos gadījumos ražotāja un īpašnieka atbildību var dalīt vai deleģēt apstrādes ķēdes dalībnieku starpā.

3. Dalībvalstis saskaņā ar 7. pantu var pieņemt lēmumu, ka atbildību par atkritumu apsaimniekošanas organizēšanu pilnībā vai daļēji jāuzņemas tā produkta ražotājam, no kā šie atkritumi radušies, un ka arī tāda produkta izplatītāji uzņemas daļu atbildības.

4. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka to teritorijā uzņēmumi, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai pārvadāšanu, nogādā savāktos un pārvadātos atkritumus uz pienācīgām apstrādes iekārtām, ievērojot 10. pantā paredzētās prasības.

14. pants

Pašpietiekamības un tuvuma principi

1. Dalībvalstis vajadzības gadījumā un, ja nepieciešams, sadarbojoties ar citām dalībvalstīm, veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu integrētu un atbilstīgu atkritumu apglabāšanas iekārtu tīklu un tādu jauktu sadzīves atkritumu reģenerācijas iekārtu tīklu, kas savākti no privātām māsaimniecībām, tostarp savācot šādus atkritumus arī no citiem radītājiem, ņemot vērā labākās pieejamās metodes.

Atkāpjoties no Regulas (EK) Nr. 1013/2006, dalībvalstis, lai aizsargātu savu tīklu, var ierobežot ienākošus sūtījumus ar atkritumiem uz atkritumu sadedzināšanas iekārtām, kuras ir klasificējamās kā reģenerācijas iekārtas, ja ir noskaidrots, ka šādu sūtījumu dēļ būtu jāapglabā atkritumus, kas radušies pašā dalībvalstī, vai atkritumus būtu jāapstrādā tādā veidā, kas neatbilst atkritumu apsaimniekošanas plānam. Dalībvalstis par katru šādu lēmumu paziņo Komisijai. Dalībvalstis var arī ierobežot izveidos atkritumu sūtījumus vides aizsardzības apsvērumu dēļ, kā izklāstīts Regulā (EK) Nr. 1013/2006.

2. Tīklu izveido tā, lai Kopienai dotu iespēju pašai kļūt saimnieciski patstāvīgai atkritumu apglabāšanas ziņā, kā arī 1. punktā minēto atkritumu reģenerācijas ziņā, un dalībvalstīm — individuālu virzību uz minēto mērķi, ņemot vērā ģeogrāfiskos apstākļus un īpašu iekārtu vajadzību konkrētiem atkritumu veidiem.

3. Ar tīklu nodrošina iespēju apglabāt atkritumus vai 1. punktā minētos atkritumus reģenerēt tuvākajās piemērotajās iekārtās, izmantojot piemērotākās metodes un tehnoloģijas, lai nodrošinātu augsta līmeņa vides un sabiedrības veselības aizsardzību.

4. Tuvuma un pašpietiekamības principi nenožīmē, ka katrai dalībvalstij ir jābūt pilnam galīgo reģenerācijas iekārtu komplektam šajā dalībvalstī.

15. pants

Aizliegums sajaukt bīstamus atkritumus

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka bīstamus atkritumus nesajauc ne ar citu kategoriju bīstamiem atkritumiem, ne ar citiem atkritumiem, vielām vai materiāliem. Sajaukšana ietver arī bīstamu vielu atšķaidīšanu.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis var atļaut atkritumu sajaukšanu, ja vien:

a) sajaukšanas darbību veic uzņēmums vai organizācija, kam ir atļauja saskaņā ar 20. pantu,

b) ir ievēroti 10. pantā minētie noteikumi, un atkritumu apsaimniekošanas ietekme uz cilvēku veselību un vidi nepalielinās; kā arī

c) sajaukšanas darbība atbilst vislabākajām pieejamām metodēm.

3. Ja bīstami atkritumi ir sajaukti pretēji 1. punktam, tad pēc tehniskiem un saimnieciskiem realizējamības kritērijiem, ja iespējams, ne nepieciešams, veic atdalīšanu, lai ievērotu 10. pantu.

16. pants

Bīstamu atkritumu marķēšana

1. Dalībvalstis paredz pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka savākšanas, pārvadāšanas un pagaidu glabāšanas laikā bīstami atkritumi ir attiecīgi iepakoti un marķēti saskaņā ar spēkā esošiem starptautiskiem un Kopienas standartiem.

2. Ja notiek bīstamu atkritumu pārvešana dalībvalsts iekšienē, tiem līdzī jābūt identifikācijas dokumentācijai, kas var būt arī elektroniskā formātā, ar attiecīgiem Regulas (EK) Nr. 1013/2006 IB pielikumā noteiktiem datiem.

17. pants

Bīstami atkritumi, kas radīti mājsaimniecībās

Direktīvas 15., 16. un 32. pantu nepiemēro sajauktiem atkritumiem, kas radīti mājsaimniecībās.

Direktīvas 16. un 32. pantu nepiemēro atsevišķām bīstamo atkritumu plūsmām, kas radītas mājsaimniecībās, tikmēr, kamēr tos savākšanai, apglabāšanai vai reģenerācijai nav pieņemusi uzņēmums vai organizācija, kas ir ieguvis atļauju vai kas ir reģistrēts saskaņā ar 20. vai 23. pantu.

18. pants

Atkritumellās

1. Neskarot 15. un 16. pantā paredzētos pienākumus saistībā ar bīstamu atkritumu apsaimniekošanu, dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka:

- a) ja tas ir tehniski realizējams, atkritumellās savāc atsevišķi;
- b) atkritumellās apstrādā saskaņā ar 10. un 11. pantu.
- c) ja tas ir tehniski realizējams un ekonomiski pamatoti, atkritumellās ar dažādām īpašībām nesajauc un atkritumellās nesajauc ar cita veida atkritumiem vai vielām, ja šāda sajaukšana traucē to apstrādi.

2. Lai atkritumellās vāktu atsevišķi un atbilstoši apstrādātu, dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem var piemērot papildu pasākumus, piemēram tehniskas prasības, ražotāja atbildību, ekonomiskus instrumentus vai brīvprātīgas vienošanās.

3. Ja atkritumellās saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir jāreģenerē, dalībvalstis var norādīt, ka šādas atkritumellās reģenerē, ja tas ir tehniski realizējams un gadījumos, kad piemērojams Regulas (EK) Nr. 1013/2006 11. un 12. pants, ierobežot atkritumellu pārrobežu sūtījumus no savas teritorijas uz sadedzināšanas vai līdzsadedzināšanas iekārtām, lai dotu priekšroku atkritumellu reģenerācijai.

19. pants

Bioloģiski atkritumi

Dalībvalstis pēc vajadzības un saskaņā ar 10. un 11. pantu veic pasākumus, lai veicinātu:

- a) bioloģisku atkritumu atsevišķu savākšanu;

b) tādu bioloģisku atkritumu apstrādi, ar ko nodrošinātu augstu vides aizsardzības līmeni;

c) no bioloģiskiem atkritumiem ražotu, videi nekaitīgu materiālu izmantošanu.

Komisija izvērtē bioloģisko atkritumu apsaimniekošanu, lai vajadzības gadījumā iesniegtu priekšlikumu.

IV NODAĻA

Atļaujas un reģistrācija

20. pants

Atļaujas izdošana

1. Dalībvalstis prasa, lai katrs uzņēmums vai organizācija, kas iecerējusi veikt atkritumu apstrādi, saņemtu atļauju no kompetentās iestādes.

Tādā atļaujā norāda vismaz:

- a) atkritumu veidus un daudzumus, ko var apstrādāt;
- b) attiecībā uz katra tipa darbību, kam izdota atļauja — tehnikas un jebkuras citas prasības, kas attiecas uz attiecīgo darbības vietu;
- c) vajadzīgos drošības un piesardzības pasākumus;
- d) metodi, ko izmanto katram darbības veidam;
- e) šādas vajadzīgās monitoringa un kontroles darbības;
- f) vajadzīgos noteikumus par slēgšanu un aprūpi pēc slēgšanas.

2. Atļaujas var piešķirt uz konkrētu laikposmu, un tās var atjaunot.

3. Ja kompetentā iestāde uzskata, ka paredzētā apstrādes metode ir nepieņemama no vides aizsardzības viedokļa, jo īpaši, ja tāda metode nav saskaņā ar 10. pantu, tā atsakās izdot atļauju.

4. Attiecībā uz jebkuru atļauju, kas attiecas uz sadedzināšanu vai līdzsadedzināšanu ar enerģijas reģenerāciju, paredz nosacījumu, ka enerģijas reģenerācijai jābūt ar augstu energoefektivitāti.

5. Ja ir ievērotas šā panta prasības, visas atļaujas, ko izdod saskaņā ar citiem attiecīgās valsts vai Kopienas tiesību aktiem, var apvienot vienotā atļaujā ar 1. punktā paredzēto atļauju, ja tās formāts novērš lieku informācijas dublēšanos un apsaimniekotāja vai kompetentās iestādes darba atkārtāšanos.

21. pants

Atbrīvojums no prasības iegūt atļauju

Dalībvalstis no 20. panta 1. punktā uzskaitītajām prasībām var atbrīvot uzņēmumus šādām darbībām:

- a) savu nebīstamu atkritumu apglabāšana atkritumu radīšanas vietā; vai
- b) atkritumu reģenerācija.

22. pants

Nosacījumi atbrīvojumiem

1. Ja dalībvalsts vēlas piešķirt atbrīvojumus, kā paredzēts 21. pantā, tā katra tipa darbībai paredz vispārējus noteikumus, kuros norādīts atkritumu veids un daudzumi, uz ko var attiecināt atbrīvojumu, un apstrādes metode, kas jāizmanto.

Tādus noteikumus izstrādā, lai atkritumus apstrādātu saskaņā ar 10. pantu. Direktīvas 21. panta a) punktā minēto apglabāšanas darbību gadījumā minētajos noteikumos būtu jāņem vērā vislabākās pieejamās metodes.

2. Papildus 1. punktā paredzētajiem vispārējiem noteikumiem dalībvalstis paredz konkrētus nosacījumus, lai saņemtu ar bīstamiem atkritumiem saistītus atbrīvojumus, tostarp darbību tipus, kā arī visas citas prasības, kas vajadzīgas, lai veiktu dažādu tipu reģenerāciju un, attiecīgā gadījumā, atkritumos ietvertu bīstamu vielu robežvērtības un emisiju robežvērtības.

3. Dalībvalstis informē Komisiju par vispārējiem noteikumiem, kas paredzēti saskaņā ar 1. un 2. punktu.

23. pants

Reģistrācija

Ja uz turpmāk uzskaitītajām personām neattiecas prasības iegūt atļauju, dalībvalstis nodrošina, lai kompetentā iestāde reģistrētu:

- a) uzņēmumus, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai pārvadāšanu;
- b) tirgotājus vai starpniekus; kā arī
- c) uzņēmumus, uz ko attiecas atbrīvojumi no prasībām iegūt atļauju saskaņā ar 21. pantu.

24. pants

Minimālie standarti

1. Var tikt pieņemti minimālie tehniski standarti apstrādes darbībām, kam saskaņā ar 20. pantu vajadzīga atļauja, ja ir

pierādījumi, ka ar tādiem minimālajiem standartiem palīdzētu aizsargāt cilvēku veselību un vidi. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 36. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

2. Tādi minimālie standarti attiecas tikai uz atkritumu apstrādes darbībām, uz ko neattiecas Direktīva 96/61/EK vai uz ko nebūtu pareizi attiecināt minēto direktīvu.

3. Tādi minimālie standarti:

- a) attiecas uz svarīgāko atkritumu apstrādes darbības radīto ietekmi uz vidi;
- b) nodrošina atkritumu apstrādi saskaņā ar 10. pantu;
- c) ņem vērā labākās pieejamās metodes; un
- d) vajadzības gadījumā ietvert ar apstrādes kvalitāti un procesu prasībām saistītus aspektus.

4. Minimālos standartus darbībām, kas jāreģistrē atbilstīgi 23. panta a) un b) apakšpunktam, pieņem, ja ir pierādījumi tam, ka ar tādiem minimālajiem standartiem, tostarp ar savācēju, pārvadātāju, tirgotāju vai starpnieku tehnisko kvalifikāciju saistītiem aspektiem, palīdzētu aizsargāt cilvēku veselību un vidi vai izvairīties no iekšējā tirgus traucējumiem.

Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 36. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

V NODAĻA

Plāni un programmas

25. pants

Atkritumu apsaimniekošanas plāni

1. Dalībvalstis nodrošina, lai to kompetentās iestādes saskaņā ar 1., 10., 11. un 14. pantu izstrādātu vienu vai vairākus atkritumu apsaimniekošanas plānus.

Tādi plāniem atsevišķi vai kopā aptver visu attiecīgās dalībvalsts ģeogrāfisko teritoriju.

2. Atkritumu apsaimniekošanas plānos ietver analīzi par pašreizējo atkritumu apsaimniekošanas stāvokli attiecīgajā ģeogrāfiskajā vienībā, kā arī pasākumus, kas jāveic, lai uzlabotu vidi nekaitīgu sagatavošanu atkārtotai izmantošanai, pārstrādei, reģenerācijai un apglabāšanai, un izvērtējumu par to, kā ar attiecīgo plānu atbalstīs šīs direktīvas mērķu un noteikumu īstenošanu.

3. Atkritumu apsaimniekošanas plānos, ja vajadzīgs un ņemot vērā ģeogrāfisko mērogu un plānoto reģionu, ir vismaz šāda informācija:

- a) attiecīgajā teritorijā radīto atkritumu veids, daudzums un avots; atkritumus, ko, iespējams, varētu sūtīt no attiecīgas valsts teritorijas vai uz attiecīgas valsts teritoriju, kā arī izvērtējums par atkritumu plūsmu attīstību nākotnē;
 - b) spēkā esošās atkritumu savākšanas sistēmas un svarīgākās apglabāšanas un reģenerācijas iekārtas, tostarp jebkādi īpaši ar atkritumeļļām, bīstamiem atkritumiem vai atkritumu plūsmām saistīti pasākumi, uz ko attiecas konkrēti Kopienas tiesību akti;
 - c) izvērtējums par to, vai vajadzīgas jaunas savākšanas sistēmas; vai jāsācās esošās atkritumu iekārtas; vai saskaņā ar 14. pantu vajadzīga papildu atkritumu pārstrādes infrastruktūra un, vajadzības gadījumā, ar to saistīti ieguldījumi;
 - d) vajadzības gadījumā — pietiekama informācija par vietas identifikācijas kritērijiem un turpmāku apglabāšanas iekārtu vai svarīgu reģenerācijas iekārtu jau;
 - e) vispārēja atkritumu apsaimniekošanas politika, tostarp plānotās atkritumu apsaimniekošanas tehnoloģijas un metodes vai citas atkritumu politikas saistībā ar konkrētām apsaimniekošanas problēmām;
4. Atkritumu apsaimniekošanas plānos, ņemot vērā ģeogrāfisko mērogu un plānoto reģionu, var iekļaut šādus punktus:
- a) ar atkritumu apsaimniekošanu saistīti organizatoriski aspekti, tostarp pienākumu sadale starp atkritumu apsaimniekošanā iesaistītiem publiskiem un privātiem darbību veicējiem;
 - b) ekonomisko un citu instrumentu lietderības un piemērotības izvērtējums dažādu atkritumu problēmu risināšanai, ņemot vērā vajadzību uzturēt netraucētu iekšējā tirgus darbību;
 - c) informētības veicināšanas kampaņu izmantošana un informācijas sniegšana, kas vērsta uz sabiedrību kopumā vai konkrētu patērētāju kopumu;
 - d) vēsturiski piesārņotas atkritumu apglabāšanas vietas un pasākumi to sanācijai.

5. Atkritumu apsaimniekošanas plāni atbilst atkritumu apsaimniekošanas plānošanas prasībām, kas izklāstītas Direktīvas 94/62/EK 14. pantā, un poligonos apglabājamu bioloģiski noārdāmu atkritumu apjoma samazināšanas stratēģijas, kas minēta Direktīvas 1999/31/EK 5. pantā, īstenošanai.

26. pants

Atkritumu rašanās novēršanas programmas

1. Dalībvalstis saskaņā ar 1. pantu un 11. pantu, vēlākais, līdz ... (*) izveido atkritumu rašanās novēršanas programmas.

(*) Kas ir piecus gadus pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas.

Tādas programmas attiecīgi ietver vai nu 25. pantā paredzētajos atkritumu apsaimniekošanas plānos vai citās vides politikas programmās, vai arī tās darbojas kā atsevišķas programmas. Ja katru tādu programmu ietver atkritumu apsaimniekošanas plānā vai citās programmās, atkritumu rašanās novēršanas pasākumus skaidri identificē.

2. Panta 1. punktā paredzētajās programmās izklāsta atkritumu rašanās novēršanas pasākumu mērķus. Dalībvalstis apraksta spēkā esošos atkritumu rašanās novēršanas pasākumus un izvērtē IV pielikumā minēto pasākumu piemēru vai citu attiecīgu pasākumu lietderību.

Šādu pasākumu pamata mērķis ir saraut saikni starp ekonomikas izaugsmi un ar atkritumu radīšanu saistītu ietekmi uz vidi.

3. Dalībvalstis nosaka atbilstošus, īpašus atkritumu rašanās novēršanas pasākumu kvalitātes un kvantitātes kritērijus, lai pārraudzītu un novērtētu pasākumu sekmes, un tādā pašā nolūkā var noteikt konkrētus pieņemto kvalitātes un kvantitātes mērķus un rādītājus, kas neatbilst 4. punktā minētajiem.

4. Atkritumu rašanās novēršanas pasākumu rādītājus var pieņemt saskaņā ar 36. panta 3. punktā minēto procedūru.

5. Komisija izstrādā pamatnostādnes, lai palīdzētu dalībvalstīm sagatavot programmas.

27. pants

Plānu un programmu izvērtēšana un pārskatīšana

Dalībvalstis nodrošina, lai atkritumu apsaimniekošanas plāni un atkritumu rašanās novēršanas programmas izvērtētu un vajadzības gadījumā pārskatītu vismaz reizi sešos gados.

28. pants

Sabiedrības dalība

Dalībvalstis nodrošina, lai attiecīgām ieinteresētām personām un iestādēm un sabiedrībai kopumā saskaņā ar Direktīvu 2003/35/EK vai — attiecīgā gadījumā — Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/42/EK (2001. gada 27. jūnijs) par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu⁽¹⁾ būtu iespēja piedalīties atkritumu apsaimniekošanas plānu un atkritumu rašanās novēršanas programmu izstrādē un lai tādi dokumenti būtu pieejami, kad tie ir izstrādāti. Dalībvalstis minētos plānus un programmas ievieto publiski pieejamā interneta vietnē.

(1) OV L 197, 21.7.2001., 30. lpp.

29. pants

Sadarbība

Vajadzības gadījumā dalībvalstis sadarbojas ar citām attiecīgām dalībvalstīm un Komisiju, lai saskaņā ar 25. un 26. pantu izstrādātu atkritumu apsaimniekošanas plānus un atkritumu rašanās novēršanas programmas.

30. pants

Komisijai iesniedzamā informācija

1. Dalībvalstis informē Komisiju par 25. un 26. pantā minētajiem atkritumu apsaimniekošanas plāniem un atkritumu rašanās novēršanas programmām pēc tam, kad tās pieņemtas, un par jebkuriem būtiskiem plānu vai programmu grozījumiem.

2. Formātu, kādā paziņot informāciju par šo plānu un programmu pieņemšanu un būtisku pārskatīšanu, pieņem saskaņā ar 36. panta 3. punktā minēto procedūru.

VI NODAĻA

Pārbaudes un uzskaitē

31. pants

Inspekcijas

1. Kompetentās iestādes attiecīgi periodiski pārbauda uzņēmumus, kas apstrādā atkritumus, uzņēmumus, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai pārvadāšanu, starpniekus un tirgotājus, kā arī uzņēmumus, kas rada bīstamus atkritumus.

2. Savākšanas un pārvadāšanas darbību pārbaudes aptver savākto un pārvadāto atkritumu izcelsmi, īpašības, daudzumu un galamērķi.

3. Dalībvalstis var ņemt vērā reģistrācijas, kas veiktas saskaņā ar Kopienas vides vadības un audita sistēmu (EMAS), jo īpaši saistībā ar pārbaužu biežumu un intensitāti.

32. pants

Uzskaitē

1. Direktīvas 20. panta 1. punktā minētie uzņēmumi, bīstamu atkritumu radītāji un uzņēmumi, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar bīstamu atkritumu savākšanu vai pārvadāšanu, vai kas darbojas kā bīstamu atkritumu tirgotāji vai starpnieki, reģistrē atkritumu daudzumu, īpašības, izcelsmi un attiecīgā gadījumā galamērķi, savākšanas biežumu, transporta veidu

un paredzamo atkritumu apstrādes metodi, un pēc lūguma dara šo informāciju pieejamu kompetentajām iestādēm.

2. Uzskaites datus par bīstamiem atkritumiem uzglabā vismaz trīs gadus, izņemot uzņēmumos, kas pārvadā bīstamus atkritumus un kam minētie dati jāglabā vismaz 12 mēnešus.

Dokumentāri pierādījumi tam, ka ir veiktas apsaimniekošanas darbības, ir jāiesniedz pēc kompetento iestāžu vai iepriekšējā atkritumu īpašnieka lūguma.

3. Dalībvalstis var likt nebīstamu atkritumu radītājiem ievērot 1. un 2. punktu.

33. pants

Noteikumu izpildes nodrošināšana un sankcijas

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai aizliegtu atkritumu izmešanu, izgāšanu un nekontrolētu apsaimniekošanu.

2. Dalībvalstis paredz noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas par šīs direktīvas noteikumu pārkāpumiem, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka šos noteikumus īsteno. Noteiktās sankcijas ir efektīvas, samērīgas un preventīvas.

VII NODAĻA

Nobeiguma noteikumi

34. pants

Ziņošana un pārskatīšana

1. Dalībvalstis reizi trijos gados informē Komisiju par šīs direktīvas īstenošanu, nosūtot tai nozares pārskatu elektroniskā formā. Pārskatā ir arī informācija par atkritumēlļu apsaimniekošanu un panākumiem, kas gūti, īstenojot atkritumu rašanās novēršanas programmas.

Pārskatu sagatavo, balstoties uz anketu vai paraugu, ko Komisija izstrādā saskaņā ar Padomes Direktīvas 91/692/EEK (1991. gada 23. decembris), ar ko standartizē un racionalizē ziņojumus par to, kā īsteno dažas direktīvas, kas attiecas uz vidi⁽¹⁾, 6. pantā minēto procedūru. Pārskatu Komisijai sniedz deviņos mēnešos pēc tam, kad beidzies tajā aptvertais triju gadu laikposms.

2. Minēto anketu vai paraugu Komisija nosūta dalībvalstīm sešus mēnešus pirms nozares pārskatā aptvertā laikposma sākuma.

3. Pārskatu par šīs direktīvas īstenošanu Komisija publicē deviņos mēnešos pēc dalībvalstu sagatavotu nozares pārskatu saņemšanas saskaņā ar 1. punktu.

⁽¹⁾ OV L 377, 31.12.1991., 48. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003.

4. Pirmajā pārskatā, aptver laikposmu līdz ... (*), Komisija izvērtē šīs direktīvas īstenošanu un vajadzības gadījumā nāklajā ar priekšlikumu to pārskatīt. Pārskatā izvērtē spēkā esošās dalībvalstu atkritumu rašanās novēršanas programmas, mērķus un rādītājus, balstoties uz informāciju, kas sniegta atbilstīgi 30. pantam, un pārskata iespējas ieviest Kopienas mēroga programmas, mērķus un rādītājus.

35. pants

Interpretācija un pielāgošana tehnikas attīstībai

1. Komisija var izstrādāt pamatnostādnes, kā interpretēt reģenerācijas un apglabāšanas definīcijas, kas minētas 3. panta 14) un 18) punktā.

Vajadzības gadījumā precizē II pielikumā R 1 minētās sadedzināšanas iekārtu formulas piemērošanu. Var ņemt vērā vietējos klimatiskos apstākļus, piemēram, lielu aukstumu un vajadzību pēc apkures, ciktāl tie ietekmē tās enerģijas apjomus, ko tehniski var izmantot vai saražot elektrības, apkures, atvēsinoša vai darbiņoša tvaika veidā. Var arī ņemt vērā vietējos apstākļus tālākajos reģionos, kā atzīts Līguma 299. panta 2. punkta ceturtajā daļā, un Spānijas un Portugāles Pievienošanās akta 25. pantā minētajās teritorijās. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 36. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

2. Pielikumus var grozīt, ņemot vērā zinātnes un tehnikas attīstību. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 36. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

36. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā paredzētais termiņš ir trīs mēneši.

4. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 4. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

37. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz ... (**) izpildītu šīs direktīvas prasības.

Kad dalībvalstis pieņem minētos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstīs nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsaucis.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to valsts tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

38. pants

Atcelšana

Ar šo Direktīvas 75/439/EEK, 91/689/EEK un 2006/12/EK tiek atceltas no ... (**).

Atsauces uz atceltajām direktīvām uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu V pielikumā.

39. pants

Spēkā stāšanās

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

40. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

...

Eiropas Parlamenta vārdā —
priekšsēdētājs

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs

(*) Seši gadi pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā.

(**) Kas ir 24 mēnešus pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas.

I PIELIKUMS

Atkritumu apglabāšana

- D 1 Noglabāšana virs vai zem zemes (piem., atkritumu poligonā u.c.)
- D 2 Attīrīšana augsnē (piemēram, šķidro atkritumu vai dūņu bioloģiska noārdīšanās augsnē u. tml.)
- D 3 Iesūkņēšana zemes dziļēs (piemēram, iesūkņējamu atkritumu iesūkņēšana akās, sālsalās vai dabīgi radušos apakšzemes dobumos u.tml.)
- D 4 Uzglabāšana dīķos vai baseinos (piem., šķidrumu vai dūņainu atkritumu novietošana bedrēs, dīķos, lagūnās u.tml.)
- D 5 Īpaši ierīkoti atkritumu poligoni (piemēram, atkritumu apglabāšana atsevišķos izklātos nodalījumos, kas ir nošķirti cits no cita un no vides u.tml.)
- D 6 Ievadīšana ūdenstilpnē, izņemot jūras/okeānus
- D 7 Izgāšana jūrā vai okeānā, arī apglabāšana jūras gultnē
- D 8 Bioloģiska apstrāde, kas nav minēta citur šajā pielikumā un kuru dēļ veidojas galējie savienojumi vai maisījumi, kurus apglabā, izmantojot kādu no D 1 līdz D 12 punktā minētajiem paņēmieniem
- D 9 Fizikāli ķīmiska apstrāde, kas nav minēta citur šajā pielikumā un kuras dēļ veidojas galējie savienojumi vai maisījumi, kurus apglabā, izmantojot kādu no D 1 līdz D 12 punktā minētajiem paņēmieniem (piemēram, iztvaicēšana, žāvēšana, kalcinēšana u.tml.)
- D 10 Sadedzināšana uz zemes
- D 11 Sadedzināšana jūrā (*)
- D 12 Pastāvīga glabāšana (piem., konteineru noglabāšana kalnraktuvēs u.tml.)
- D 13 Sajaukšana, pirms izmanto kādu no D 1 līdz D 12 minētajiem paņēmieniem (**)
- D 14 Pārsaiņošana, pirms izmanto kādu no D 1 līdz D 13 punktā minētajiem paņēmieniem
- D 15 Glabāšana, pirms izmanto kādu no D 1 līdz D 14 punktā minētajiem paņēmieniem (izņemot pagaidu glabāšanu pirms savākšanas teritorijā, kur atkritumi radīti) (***)

(*) Šī darbība ir aizliegta ar ES tiesību aktiem un starptautiskām konvencijām.

(**) Ja nav cita piemērota D koda, tas var ietvert iepriekšējās darbības pirms apglabāšanas, tostarp pirmsapstrādi, *inter alia*, šķirošanu, saspiešanu, presēšanu, granulēšanu, žāvēšanu, smalcināšanu, kondicionēšanu vai nošķiršanu, pirms izmanto kādu no D 1 līdz D 12 minētajiem paņēmieniem.

(***) Pagaidu glabāšana ir iepriekšēja glabāšana saskaņā ar 3. panta 10. punktu.

II PIELIKUMS

Atkritumu reģenerācija

- R 1 Izmanto galvenokārt kā degvielu vai citu līdzekli enerģijas ražošanai (*).
- R 2 Šķīdinātāju atgūšana/reģenerācija
- R 3 Organisko vielu pārstrāde vai atgūšana, izņemot šķīdinātājus (arī kompostēšana un citi bioloģiskas pārstrādes paņēmieni) (**)
- R 4 Metālu un metālu savienojumu otrreizējā pārstrāde/atgūšana
- R 5 Citu neorganisko materiālu pārstrāde/atgūšana (***)
- R 6 Skābju vai bāzu reģenerācija
- R 7 Piesārņojuma apkarošanai izmantoto vielu reģenerācija
- R 8 Katalizatoru komponentu reģenerācija
- R 9 Eļļu reģenerācija vai atkārtota izmantošana citā veidā
- R 10 Apstrāde augsnē, kā rezultātā labumu gūst lauksaimniecība vai kā rezultātā notiek ekoloģiski uzlabojumi
- R 11 Tādu atkritumu izmantošana, kas iegūti, izmantojot jebkuru no R 1 līdz R 10 minētajām darbībām
- R 12 Atkritumu apmaiņa, lai ar tiem veiktu kādu no R 1 līdz R 11 minētajām darbībām (****)
- R 13 Atkritumu glabāšana līdz jebkuras R 1 līdz R 12 punktā minētas darbības izmantošanas (izņemot īslaicīgu glabāšanu pirms savākšanas vietā, kur atkritumi radīti) (*****)

(*) Tas ietver cieta sadzīves atkritumu apstrādi īpaši paredzētas atkritumu sadedzināšanas iekārtas tikai tad, ja to energoefektivitāte ir līdzvērtīga vai lielāka par:

— 0,60 — iekārtām, kas saskaņā ar piemērojamiem Kopienas tiesību aktiem darbojas un kam piešķirta atļauja pirms 2009. gada 1. janvāra,

— 0,65 — iekārtām, kam piešķirta atļauja pēc 2008. gada 31. decembra,

to aprēķinot ar šādu formulu:

energoefektivitāte = $(E_p - (E_f + E_i)) / (0,97 \times (E_w + E_f))$,

kur

E_p ir enerģijas apjoms, kas gadā saražots kā siltums vai elektrība. To aprēķina, enerģiju elektrības formā reizinot ar 2,6 un komerciālos nolūkos ražotu siltuma apjomu reizinot ar 1,1 (gigadžouli gadā),

E_f ir tās enerģijas apjoms, ko sistēmā gada laikā ievada no degvielām, kas rada tvaikus (gigadžouli gadā),

E_w ir apstrādātajos atkritumos ietvertais enerģijas apjoms gadā, kas aprēķināts, izmantojot atkritumu mazāko kopējo siltumietilpību (gigadžouli gadā),

E_i ir tās enerģijas apjoms, ko gada laikā importē, izņemot E_w un E_f (gigadžouli gadā),

0,97 ir koeficients, kas atspoguļo smago pelnu un izstarošanas dēļ zudušu enerģiju,

šo formulu izmanto saskaņā ar atsauces dokumentu par labākajām pieejamām metodēm atkritumu sadedzināšanai.

(**) Tas ietver gāzifikāciju un pirolīzi, izmantojot sastāvdaļas kā ķīmiskas vielas.

(***) Tas ietver augsnes tīrīšanu, kā rezultātā augsne tiek reģenerēta un tiek pārstrādāti neorganiskie celtniecības materiāli.

(****) Ja nav cita piemērota R koda, tas var ietvert iepriekšējās darbības pirms reģenerācijas, tostarp pirmsapstrādi, *inter alia*, demontāžu, šķirošanu, saspišanu, presēšanu, granulēšanu, žāvēšanu, smalcināšanu, kondicionēšanu, pārsaiņošanu, atdalīšanu vai sajaukšanu, pirms izmanto kādu no R 1 līdz R 11 minētajām darbībām.

(*****) Pagaidu glabāšana ir iepriekšēja glabāšana saskaņā ar 3. panta 10. punktu.

III PIELIKUMS

Atkritumu īpašības, kas padara tos bīstamus

- H 1 "Sprādzienbīstams": vielas un preparāti, kas var sprāgt atklātas liesmas iedarbībā vai kas ir jutīgāki pret triecieniem vai berzi nekā dinitrobenzols.
- H 2 "Spēcīgs oksidētājs": vielas un preparāti, kas kontaktā ar citām, jo īpaši uzliesmojošām, vielām, izraisa eksotermiskas reakcijas.
- H 3-A "Viegli uzliesmojošs":
- šķidras vielas un preparāti, kuru uzliesmošanas temperatūra ir zemāka nekā 21 °C (tostarp īpaši viegli uzliesmojoši šķidrumi), vai
 - vielas un preparātus, kas apkārtējā temperatūrā kontaktā ar gaisu var sakarst un aizdegties, nepievadot enerģiju, vai
 - cietas vielas un preparātus, kas pēc īsa kontakta ar uguns avotu var sakarst un aizdegties un kuri pēc uguns avota aizvākšanas turpina degt vai tiek izlietoti, vai
 - gāzveida vielas un preparāti, kas ir uzliesmojoši gaisā pie normāla spiediena, vai
 - vielas un preparāti, kas, saskaroties ar ūdeni vai mitru gaisu, izdala viegli uzliesmojošas gāzes bīstamos daudzumos.
- H 3-B "Uzliesmojošs": šķidras vielas un preparāti ar uzliesmošanas temperatūru no 21 °C līdz 55 °C.
- H 4 "Kairinošs": nekodīgas vielas un preparāti, kas tūlītējā, ilgstošā vai atkārtotā saskarsmē ar ādu vai gļotādas membrānu var izraisīt iekaisumu.
- H 5 "Kaitīgs": vielas un preparāti, kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var radīt noteiktu veselības apdraudējumu.
- H 6 "Toksisks": vielas un preparāti (tostarp ļoti toksiskas vielas un preparāti), kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var radīt nopietnus akūtus vai hroniskus veselības apdraudējumus vai pat izraisīt nāvi.
- H 7 "Kancerogēns": vielas un preparāti, kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var izraisīt vēzi vai paaugstināt tā rašanās iespējamību.
- H 8 "Kodīgs": vielas un preparāti, kas, nonākot saskarē ar dzīvajiem audiem, tos var iznīcināt.
- H 9 "Infekciозs": vielas un preparāti, kas satur dzīvotspējīgus mikroorganismus vai to toksīnus, par ko ir zināms vai domājams, ka tie var izraisīt cilvēku vai citu dzīvu organismu saslimšanu.
- H 10 "Toksisks reprodukcijai": vielas un preparāti, kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var izraisīt nepārmantojamas ģenētiskas anomālijas vai palielināt to rašanās iespējamību.
- H 11 "Mutagēns": vielas un preparāti, kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var izraisīt pārmantojamas ģenētiskas anomālijas vai palielināt to rašanās iespējamību.
- H 12 atkritumi, kas, saskaroties ar ūdeni, gaisu vai skābi, izdala toksiskas vai ļoti toksiskas gāzes.
- H 13 (*) "Jutīgumu izraisošs": vielas un preparāti, pret kuriem var rasties paaugstināts jutīgums, tos ieelpojot vai tiem absorbējoties caur ādu, un vielas vai preparāta turpmākajā ietekmē veidojas tiem raksturīgs kaitīgums.
- H 14 "Ekotoksisks": atkritumi, kas rada vai var radīt tūlītēju vai kavētu apdraudējumu vienam vai vairākiem vides elementiem.
- H 15 Atkritumi, kas pēc apglabāšanas jebkādi var izdalīt kādu citu vielu, piemēram, infiltrātu, kam piemīt kāda no iepriekš minētajām īpašībām.

(*) Ciktāl ir pieejamas testēšanas metodes.

Piezīmes

1. Bīstamības apzīmējumus “toksisks” (un “ļoti toksisks”), “kaitīgs”, “kodīgs”, “kairinošs”, “kancerogēns”, “toksisks reprodukcijai”, “mutagēns” un “ekotoksisks” piešķir, balstoties uz kritērijiem, kas paredzēti VI pielikumā Padomes Direktīvai 67/548/EEK (1967. gada 27. jūnijs) par normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu vielu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu ⁽¹⁾.
2. Vajadzības gadījumā piemēro robežvērtības, kas uzskaitītas II un III pielikumā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 1999/45/EEK (1999. gada 31. maijs) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu jautājumos, kas attiecas uz bīstamu preparātu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu ⁽²⁾.

Testu metodes

Metodes, kas jāizmanto, ir aprakstītas Direktīvas 67/548/EEK V pielikumā, kā arī citās attiecīgās CEN piezīmēs.

⁽¹⁾ OV 196, 16.8.1967., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2006/102/EK (OV L 363, 20.12.2006., 241. lpp.).

⁽²⁾ OV L 200, 30.7.1999., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1907/2006 (OV L 396, 30.12.2006., 1. lpp. Labota redakcija OJ L 136, 29.5.2007., 3. lpp.).

IV PIELIKUMS

Direktīvas 26.a pantā minēto atkritumu rašanās novēršanas pasākumu piemēri

Pasākumi, kas var ietekmēt atkritumu radīšanas pamatnosacījumus

1. Plānošanas pasākumu vai citu ekonomikas instrumentu izmantošana, kas veicina resursu efektīvu izmantošanu.
2. Pētniecības un attīstības veicināšana, lai izstrādātu tīrākus un mazāku atkritumu daudzumu radošus produktus un tehnoloģijas, un tādas pētniecības un attīstības rezultātu izplatīšana un izmantošana.
3. Tādu efektīvu un nozīmīgu rādītāju izstrāde, kas ļauj konstatēt ar atkritumu radīšanu saistītu ietekmi uz vidi un kas vērsta uz atkritumu rašanās novēršanu visos mērogos, piemēram, Kopienas mērogā veikti produktu salīdzinājumi, vietēju iestāžu darbības un attiecīgas valsts mērogā veikti pasākumi.

Pasākumi, kas var ietekmēt projektēšanas un ražošanas, un izplatīšanas stadiju

4. Ekodizaina veicināšana (vides aspektu sistemātiska iestrāde produkta konstrukcijā, lai uzlabotu tā ietekmi uz vidi visā tā aprites ciklā).
5. Informācijas sniegšana par atkritumu rašanās novēršanas metodēm, lai rūpniecībā ieviestu labākās pieejamās metodes.
6. Mācību organizēšana kompetentām iestādēm saistībā ar atkritumu rašanās novēršanas prasību ietveršanu atļaujas saskaņā ar šo direktīvu un Direktīvu 96/61/EK.
7. Atkritumu rašanās novēršanas pasākumu ieviešana iekārtās, uz ko neattiecas Direktīva 96/61/EK. Ja vajadzīgs, tādi pasākumi varētu ietvert atkritumu rašanās novēršanas izvērtējumus vai plānus.
8. Informētības veicināšanas kampaņu izmantošana vai finansiāla, lēmumu pieņemšanas vai citāda atbalsta sniegšana uzņēmumiem. Tādi pasākumi varētu būt jo īpaši efektīvi, ja tie ir vērsti uz maziem un vidējiem uzņēmumiem vai pielāgoti tiem, un darbojas ar izveidotu uzņēmumu tīklu palīdzību.
9. Brīvprātīgu vienošanos, patērētāju un ražotāju diskusiju vai nozares apspriežu izmantošana, lai attiecīgie uzņēmumi vai rūpniecības nozares izstrādātu atkritumu rašanās novēršanas plānus vai mērķus, vai uzlabotu produktus vai iesaiņojumu, kas rada lielu daudzumu atkritumu.
10. Uzticamu vides apsaimniekošanas sistēmu, tostarp EMAS un ISO 14001, veicināšana.

Pasākumi, kas var ietekmēt patēriņa un izmantošanas stadiju

11. Ekonomikas instrumenti, piemēram, veicinot "videi nekaitīgu iepirkšanos" vai ieviešot obligātu maksājumu, kas pircējiem jāmaksā par konkrētu preci vai iesaiņojuma elementu, ko citādi nodrošinātu bez maksas.
12. Informētības veicināšanas kampaņu izmantošana un informācijas sniegšana, kas vērsta un sabiedrību kopumā vai konkrētu patērētāju grupu.
13. Uzticama ekomarkējuma veicināšana.
14. Vienošanās ar nozari, piemēram, diskusijas par produktu izmantošanu, piemēram, tās, ko īsteno saskaņā ar integrēto produktu politiku, vai ar mazumtirgotājiem — par atkritumu rašanās novēršanas informācijas un tādu produktu pieejamību, kas mazāk ietekmē vidi.
15. Sakarā ar valsts un korporatīvo iepirkumu vides un atkritumu rašanās novēršanas kritēriju ietveršana uzaicinājumos piedalīties konkursos un līgumos saskaņā ar Rokasgrāmatu par valsts iepirkumiem, ņemot vērā vides aspektus, ko Komisija publicējusi 2004. gada 29. oktobrī.
16. Attiecīgu atkritumos izmestu produktu vai to sastāvdaļu atkārtotas izmantošanas un/vai labošanas veicināšana, jo īpaši izmantojot tādus pasākumus kā izglītošana, ekonomiski, loģistiski vai citi pasākumi, piemēram, izveidojot vai atbalstot akreditētus labošanas un atkārtotas izmantošanas centrus un tīklus, jo īpaši blīvi apdzīvotos reģionos.

V PIELIKUMS

Atbilstības tabula

Direktīva 2006/12/EK	Šī direktīva
1. panta 1. punkta a) apakšpunkts	3. panta 1. punkts
1. panta 1. punkta b) apakšpunkts	3. panta 5. punkts
1. panta 1. punkta c) apakšpunkts	3. panta 6. punkts
1. panta 1. punkta d) apakšpunkts	3. panta 9. punkts
1. panta 1. punkta e) apakšpunkts	3. panta 18. punkts
1. panta 1. punkta f) apakšpunkts	3. panta 14. punkts
1. panta 1. punkta g) apakšpunkts	3. panta 10. punkts
1. panta 2. punkts	6. pants
2. panta 1. punkts	2. panta 1. punkts
2. panta 1. punkta a) apakšpunkts	2. panta 1. punkta a) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkts	2. panta 2. punkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkts	2. panta 1. punkta d) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punkts	2. panta 2. punkta d) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta iii) punkts	2. panta 1. punkta f) apakšpunkts un 2. punkta c) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkts	2. panta 2. punkta a) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta v) punkts	2. panta 1. punkta e) apakšpunkts
2. panta 2. punkts	2. panta 4. punkts
3. panta 1. punkts	11. pants
4. panta 1. punkts	10. pants
4. panta 2. punkts	33. panta 1. punkts
5. pants	14. pants
6. pants	—
7. pants	25. pants
8. pants	13. pants
9. pants	20. pants
10. pants	20. pants
11. pants	21. un 22. pants
12. pants	23. pants
13. pants	31. pants
14. pants	32. pants
15. pants	12. pants
16. pants	34. pants

Direktīva 2006/12/EK	Šī direktīva
17. pants	35. pants
18. panta 1. punkts	36. panta 1. punkts
—	36. panta 2. punkts
18. panta 2. punkts	36. panta 4. punkts
18. panta 3. punkts	36. panta 3. punkts
19. pants	37. pants
20. pants	—
21. pants	39. pants
22. pants	40. pants
I pielikums	—
II A pielikums	I pielikums
II B pielikums	II pielikums
Direktīva 75/439/EEK	Šī direktīva
1. panta 1. punkts	3. panta 17. punkts
2. pants	10. un 18. pants
3. panta 1. un 2. punkts	—
3. panta 3. punkts	10. pants
4. pants	10. pants
5. panta 1. punkts	—
5. panta 2. punkts	—
5. panta 3. punkts	—
5. panta 4. punkts	23. un 31. pants
6. pants	20. pants
7. panta a) punkts	10. pants
7. panta b) punkts	—
8. panta 1. punkts	—
8. panta 2. punkta a) apakšpunkts	—
8. panta 2. punkta b) apakšpunkts	—
8. panta 3. punkts	—
9. pants	—
10. panta 1. punkts	15. pants
10. panta 2. punkts	10. pants
10. panta 3. un 4. punkts	—
10. panta 5. punkts	16., 18., 22., 31. un 32. pants

Direktīva 75/439/EEK	Šī direktīva
11. pants	—
12. pants	32. pants
13. panta 1. punkts	31. pants
13. panta 2. punkts	—
14. pants	—
15. pants	—
16. pants	—
17. pants	—
18. pants	34. pants
19. pants	—
20. pants	—
21. pants	—
22. pants	—
I pielikums	—
Direktīva 91/689/EEK	Šī direktīva
1. panta 1. punkts	—
1. panta 2. punkts	—
1. panta 3. punkts	—
1. panta 4. punkts	3. panta 2. punkts un 6. pants
1. panta 5. punkts	17. pants
2. panta 1. punkts	20. pants
2. panta 2. līdz 4. punkts	15. pants
3. pants	21., 22. un 23. pants
4. panta 1. punkts	31. panta 1. punkts
4. panta 2. un 3. punkts	32. pants
5. panta 1. punkts	16. panta 1. punkts
5. panta 2. punkts	31. panta 2. punkts
5. panta 3. punkts	16. panta 2. punkts
6. pants	25. pants
7. pants	—
8. pants	—
9. pants	—
10. pants	—

Direktīva 91/689/EEK	Šī direktīva
11. pants	—
12. pants	—
I un II pielikums	—
III pielikums	III pielikums

PADOMES PASKAIDROJUMA RAKSTS

I. IEVADS

1. Komisija 2005. gada 26. decembrī nosūtīja Padomei priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par atkritumiem ⁽¹⁾. Minētais priekšlikums balstās uz Līguma 175. panta 1. punktu.
2. Eiropas Parlaments deva atzinumu pēc pirmā lasījuma 2007. gada 13. februārī.

Ekonomikas un sociālo lietu komiteja un Reģionu komiteja attiecīgi nāca klajā ar atzinumiem 2006. gada 19. jūnijā un 14. jūnijā ⁽²⁾.
3. Padome 2007. gada 20. decembrī pieņēma kopējo nostāju saskaņā ar Līguma 251. pantu.

II. MĒRĶI

Ar šo direktīvu ir paredzēts:

- vienkāršot un modernizēt pašreizējos tiesību aktus,
- īstenot vērienīgāku un efektīvāku atkritumu profilakses politiku,
- mudināt uz atkritumu atkārtotu izmantošanu un pārstrādi.

Direktīvas projektā paredzēts:

- izvirzīt vides aizsardzības mērķi,
- precizēt atkritumu reģenerācijas un apglabāšanas jēdzienus,
- precizēt bīstamu atkritumu sajaukšanas nosacījumus,
- ieviest procedūru, lai precizētu, kad atkritumi konkrētās atkritumu kategorijās pārstāj būt atkritumi,
- ieviest procedūru, kā noteikt obligātus dažu atkritumu apsaimniekošanas darbību tehniskus standartus,
- ieviest jaunas prasības, attiecīgās valstīs attīstot atkritumu profilakses programmas.

Priekšlikums ir dots kā pārskatīta pamatdirektīva par atkritumiem (2006/12/EK). Tajā ietverta Direktīva par bīstamajiem atkritumiem (91/689/EEK) un Direktīvā par atkritumeļļu apglabāšanu (75/439/EEK) paredzētais īpašais pienākums savākt atkritumus; tādēļ šīs direktīvas paredzēts atcelt.

III. KOPĒJĀS NOSTĀJAS ANALĪZE

1. Vispārīga informācija

Eiropas Parlaments 2007. gada 13. februāra plenārsēdes balsojumā pieņēma 120 grozījumu (ko pēc tam apvienoja 104 grozījumos). Padomes kopējā nostājā vairāki no tiem ir iekļauti pilnībā, daļēji vai būtībā, izmantojot līdzīgu formulējumu. Konkrēti tajā ir iekļauti grozījumi, kas veikti Komisijas sākotnējā priekšlikumā un ar ko izvirzīs stingrākas prasības atkritumu apsaimniekošanas hierarhijas piemērošanai, īpaši pievēršoties jautājumiem par bioloģiskiem atkritumiem un eļļas atkritumiem; tajā arī paredzēs lielāku atkritumu radītāja atbildību, lai veicinātu atkritumu profilaksi un reģenerāciju. Saistībā ar atkritumu definīciju un noteikumiem, ko sākotnēji attiecināja uz *sekundāriem produktiem*, ir ieviesti noteikumi, lai noteiktu, no vienas puses, vielas vai priekšmetus, ko var uzskatīt par *blakusproduktiem*, nevis par atkritumiem, ja tie atbilst konkrētiem kritērijiem un ja ir veikti konkrēti pasākumi, un, no otras puses, konkrētus atkritumus, kas saskaņā ar konkrētiem nosacījumiem var *pārstāt būt atkritumi*, pārtopot par vielām vai priekšmetiem, ko var laist tirgū atbilstīgi noteikumiem, kas piemērojami produktiem un vielām.

⁽¹⁾ OV C 286 E, 23.11.2006., 1. lpp.

⁽²⁾ OV C 229, 22.9.2006., 1. lpp.

Kopējā nostājā iekļauti arī citi Eiropas Parlamenta neparedzēti grozījumi, ar ko atrisinātas dažas problēmas, par ko dalībvalstis sarunu gaitā ir paudušas satraukumu.

Komisija ir pieņēmusi Padomes apstiprināto kopējo nostāju.

2. Eiropas Parlamenta ierosinātie grozījumi

Padome:

a) kopējā nostājā pilnībā, daļēji vai būtībā ir ieviesusi 55 grozījumus, proti:

Apsvērumi:

1. grozījums un 4. grozījums par mērķiem ir daļēji pārņemts 1. un 6. apsvērumā, jo īpaši saistībā ar atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju un atsauci uz dabas resursu saglabāšanu.

5. grozījums par vajadzību iekļaut "atkārtotas izmantošanas" definīciju ir pieņemts daļēji (13. un 16. apsvērumā). Kopējā nostājā arī paredzēts sīkāk definēt "sagatavošanu atkārtotai izmantošanai", lai palīdzētu nošķirt atkritumu profilaksi un reģenerācijas darbības, proti, nošķirt tādu produktu vai sastāvdaļu izmantošanu, kas nav atkritumi (ko "izmanto atkārtoti", lai novērstu atkritumu rašanos), un tādu produktu vai sastāvdaļu atkārtotu izmantošanu, kas kļuvuši par atkritumiem (ko "sagatavo atkārtotai izmantošanai" — reģenerācijas darbībai).

6. grozījums par vajadzību precizēt reģenerācijas un apglabāšanas definīcijas ir pieņemts daļēji, 17. apsvērumā pievienojot atsauci uz reģenerācijas darbību labvēlīgo ietekmi uz cilvēku veselību.

7. grozījums par vajadzību precizēt atkritumu definīciju ir iekļauts daļēji un būtībā kopējās nostājas 20. apsvērumā un 4. un 5. pantā.

8. grozījums par principu "piesārņotājs maksā" un par atkritumu radītāja atbildību ir pārņemts kopējās nostājas 24. un 25. apsvērumā.

13. grozījums par eļļas atkritumiem ir pieņemts būtībā un daļēji 40. apsvērumā un 18. pantā. Lai gan kopējā nostājā paredzēts atcelt Direktīvu 75/439/EEK par atkritumeļļu apglabāšanu, 18. pants ir daudz vairāk izvērts un jo īpaši dod iespēju dalībvalstīm reģenerāciju joprojām uzturēt kā valsts prioritāti.

168. grozījums par Komisijai piešķirtām pilnvarām ir daļēji iekļauts 42. un 43. apsvērumā, kaut gan kopējā nostājā jaunās komiteju procedūras piemērošanas joma ir plašāka.

Panti:

101. un 14. grozījums par darbības jomu un par atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju ir iekļauti galvenokārt 1. pantā un 11. pantā kopā ar 27. un 28. apsvērumu. Kopējā nostāja tomēr mazliet atšķiras no šā grozījuma, jo īpaši tādā ziņā, ka subsidiaritāti būtu jāievēro saistībā ar procedūrām, ar ko dažām atkritumu plūsmām nosaka atkāpes no atkritumu apsaimniekošanas hierarhijas.

15., 134., 102., 123. un 126. grozījums par izņēmumiem no direktīvas piemērošanas jomas ir daļēji iekļauts 2. pantā un attiecas uz nepiesārņotu augsni un citiem dabiskas izcelsmes materiāliem, ko izmanto celtniecības nolūkā vietā, kur tie izrakti, kā arī uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem (paredzēti tādai izmantošanai, kas nav uzskatāma par darbībām ar atkritumiem), nebīstamām nogulsņēm (kas pārvietotas virszemes ūdeņos) un atsauci uz citiem Komisijas priekšlikumiem (2. panta 4. punkts), bet neattiecas uz papildu atsauci par lauksaimniecībā lietotām notekūdeņu dūņām.

19. grozījums, ar ko pievieno “profilakses” definīciju, ir iekļauts 3. panta 11. punktā; darbības, kas ir saistītas ar apdraudējumu novēršanu atkritumu apsaimniekošanas laikā, tomēr nav iekļautas tieši, ņemot vērā to, ka šai definīcijai būtu jāattiecas tikai uz pasākumiem, pirms attiecīgā viela, materiāls vai produkts kļūst par atkritumiem.

20. grozījums par “atkārtotas izmantošanas” definīciju būtībā ir iekļauts 3. panta 12. punktā, ciktāl šī definīcija ir skaidri saistīta ar produktiem vai sastāvdaļām, kas nav atkritumi, kurus lieto vēlreiz tajā pašā nolūkā, kam tie bija paredzēti.

21. grozījums par “pārstrādes” definīciju būtībā ir iekļauts 3. panta 16. punktā.

23. grozījums par “eļļas atkritumu” definīciju būtībā ir iekļauts 3. panta 3. punktā un aptver visus rūpnieciskās eļļas atkritumus un jebkādas minerālas vai sintētiskas izcelsmes smērēļas.

24. grozījums par “apstrādes” definīciju ir iekļauts 3. panta 13. punktā, un tas būtu jālasa kopā ar I un II pielikumu par apglabāšanas un reģenerācijas darbībām. Šajos pielikumos ir pievienoti paskaidrojumi, lai precizētu stāvokli saistībā ar starpposma/sagatavošanas darbībām.

25. grozījums par “apglabāšanas” definīciju daļēji un būtībā ir iekļauts 3. panta 18. punktā. Ierosinātās definīcijas ar rīcību vairāk saistītais aspekts — par vajadzību apglabāšanas darbībās piešķirt augstu prioritāti cilvēku veselības un vides aizsardzībai — ir aptverts kopējās nostājas 10. pantā (Cilvēku veselības un vides aizsardzība) un 11. pantā (Atkritumu apsaimniekošanas hierarhija).

27., 28., 30., 31. un 34. grozījums, kur ierosinātas “tirgotāja”, “starpnieka”, “bioatkritumu”, “labāko pieejamo metožu” un “reģenerācijas” definīcijas, ir iekļauts attiecīgi 3. panta 7., 8., 4., 19. un 17. punktā.

107. un 121. grozījums par atšķirībām starp blakusproduktiem un atkritumiem daļēji un būtībā ir iekļauts 4. pantā par blakusproduktiem, kas jālasa saistībā ar 20. apsvērumu (pirmo ievilkumu).

35. grozījums par atkritumu radītāja atbildību ir iekļauts daļēji un būtībā kopējās nostājas 7. pantā, kaut gan šis pants dalībvalstīm nav obligāti jāievēro un tajā nav paredzēta turpmāka procedūra pēc īstenošanas. Kopējās nostājas 34. pantā ir paredzēts vispārējs pienākums dot pārskatus, kā arī turpmāki Komisijas pasākumi.

169. un 36. grozījums par atkritumu sarakstu daļēji ir iekļauts 6. pantā, kurā tagad izdarīta konkrēta atsauce uz Komisijas Lēmumu 2000/532/EK un uz regulatīvu kontroles procedūru, lai attiecīgo sarakstu varētu pieņemt. Kopējā nostājā nav ņemti vērā pārējie grozījuma aspekti; jo īpaši ir paredzēts, ka saraksts uzliktu saistības tikai attiecībā uz bīstamu atkritumu noteikšanu.

38., 108., 157., 140. un 141. grozījums par reģenerāciju ir pieņemts daļēji. Konkrēti: 1. punkts ir ietverts 8. panta 1. punktā (atsauce uz mērķiem un atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju) un 3. panta 14. punktā par reģenerācijas definīciju; 2. punkts ir kaut cik ņemts vērā 24. pantā par obligātiem tehniskiem standartiem, precizējot — ja ir liecības, ka būtu gūstams labums cilvēku veselības un vides aizsardzības ziņā, Komisija drīkst noteikt obligātus tehniskus standartus apstrādes darbībām (reģenerācijai un apglabāšanai), *inter alia* ņemot vērā labākās pieejamās metodes; 2.b punkts ir daļēji iekļauts IV pielikumā par atkritumu profilakses pasākumu piemēriem (26. pantā minētajām atkritumu profilakses programmām) saistībā ar ekonomikas instrumentiem, iepirkuma kritērijiem un apstiprinātiem atkārtotas izmantošanas un remonta tīkliem.

Attiecībā uz 2.d punktu par augstas kvalitātes pārstrādi 8. panta 2. punktā pievienota atsauce uz atsevišķu savākšanu, savukārt pienākums atsevišķi savākt bīstamus atkritumus un eļļas atkritumus ir iekļauts 15. līdz 18. pantā. Citas šā grozījuma daļas, jo īpaši tās, kur noteikti ES mērogā īstenojami atkārtoti lietošanas un pārstrādes mērķi, nav iekļautas dokumentā, jo tās, ņemot vērā pastāvošo informācijas trūkumu, uzskata par nerealām un/vai priekšlaicīgām.

Visbeidzot, grozījumi, kas saistīti ar grozījumiem II pielikumā par reģenerācijas darbībām, nav iekļauti tāpēc, ka šo pielikumu (tāpat kā I pielikumu) nedrīkst grozīt vienpusēji, ņemot vērā ES starptautiskās saistības ESAO ⁽¹⁾ un sakarā ar Bāzeles konvenciju ⁽²⁾.

39. un 158. grozījums par apglabāšanu ir daļēji iekļauts I pielikumā 9. pantā (atsauce uz 8. panta 1. punktu); pielikumam ir pievienota piezīme ar skaidrojumu, ka apglabāšanas darbība D11 ir aizliegta ar ES tiesību aktiem un starptautiskām konvencijām, kā arī 19. apsvērumā par apglabāšanas darbību D7 — izgāšanu jūrā vai okeānā, arī apglabāšanu jūras gultnē.

40. grozījums ir daļēji iekļauts 10. pantā par cilvēku veselības un vides aizsardzību (ievadteikums).

41. grozījums par atkritumu reģenerācijas un apglabāšanas prasībām, kā arī prasībām, kas jāizpilda, lai varētu atzīt, ka atkritumi ir pārstājuši būt atkritumi, ir iekļauts 24. pantā par obligātiem tehniskiem standartiem (ko pieņem Komisija ar attiecīgās komitejas starpniecību) un daļēji un būtībā ir iekļauts 22. panta 1. punktā par nosacījumiem, kas jāievēro, lai varētu paredzēt atbrīvojumus (ko noteikušas dalībvalstis atkritumu pārstrādei un nekaitīgu atkritumu apglabāšanai ražošanas vietā), kā arī 5. pantā par to, kā atzīt, ka "atkritumi ir pārstājuši būt atkritumi". Kopējā nostājā tomēr nav iestrādāts jēdziens par labākajiem atkritumu apsaimniekošanas paņēmieniem un tā atšķiras no grozījuma par izmantojamo procedūru (komitoloģiju, nevis atsevišķu direktīvu apstiprināšanu).

43. grozījums būtībā ir ietverts 13. panta 1. punktā par atbildību un precizējums sniegts 13. panta 2. punktā (jauns) par atbildības piešķiršanu par atkritumu apsaimniekošanu saistībā ar iepriekšējās apstrādes darbībām.

44. grozījums ir būtībā iekļauts 12. pantā par izmaksām.

45. grozījums ir daļēji iekļauts 5. pantā par to, kā atzīt, ka "atkritumi pārstāj būt atkritumi", kurš saistīts ar 20. apsvērumu (otrais ievilkums), kur minētas iespējamās atkritumu kategorijas, kam būtu jāizstrādā kritēriji, lai noteiktu, kad tajos ietvertie atkritumi "pārstāj būt atkritumi". Kā minēts iepriekš, kopējā nostāja atšķiras no grozījuma, jo īpaši attiecībā uz procedūru, kas jāizmanto šādu kritēriju izstrādei.

46., 131. un 47. grozījums par bīstamu atkritumu atšķaidīšanu un sajaukšanu un par māsaimniecībās radītiem bīstamiem atkritumiem, ir daļēji un būtībā pieņemts attiecīgi 15. panta 1. punktā, 15. panta 2. punktā un 17. pantā.

56. grozījums par eļļas atkritumiem ir būtībā pieņemts 18. pantā, kaut gan kopējās nostājas 38. pantā ir paredzēts, ka ES mēroga prioritāti reģenerācijai atcels ar Direktīvu 75/439/EEK.

112. un 138. grozījums par to, ka ievieš jaunu nodaļu par bioloģiskiem atkritumiem, ir daļēji un principā ņemts vērā 19. pantā kopā ar 32. apsvērumu. Komposta specifikāciju un kritēriju izstrāde ir paredzēta arī 20. apsvēruma otrajā ievilkumā par to, kā atzīt, ka "atkritumi pārstāj būt atkritumi". Tomēr kopējā nostāja atšķiras jautājumā par noteikto prasību būtību, piemēram, attiecībā uz atsevišķu vākšanu un apstrādi pirms izklāšanas uz zemes.

59. grozījums par atļaujām būtībā ir iekļauts 20. panta 5. punktā.

60. grozījums par obligātiem atļauju saņemšanas standartiem ir pieņemts būtībā un daļēji 24. pantā, kaut gan kopējā nostāja atšķiras no grozījuma attiecībā uz to, kādu procedūru izmantot šādu standartu izstrādei (komitoloģiju, nevis atsevišķu direktīvu apstiprināšanu).

⁽¹⁾ ESAO Padomes Lēmums C (2001) 107 (galīgā redakcija), lai pārskatītu Lēmumu C(92)39/(galīgā redakcija) par reģenerācijai paredzēto atkritumu pārrobežu pārvaldījumu kontroli.

⁽²⁾ Bāzeles konvencija par kontroli pār kaitīgo atkritumu robežšķērsojošo transportēšanu un to aizvākšanu (1989. gada 22. marts).

62. un 64. grozījums par reģistrācijas prasībām, kuras jāizpilda uzņēmumiem, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai transportēšanu, ir daļēji iekļauts 22. pantā, 33. apsvērumā un 24. panta 2. punktā (obligātie standarti darbībām, kam vajadzīga reģistrācija).

66. grozījums par atsauci uz hierarhiju un pamatnostādņēm saistībā ar plāniem un programmām ir iekļauts daļēji 25. panta 2. punktā un 26. panta 5. punktā, savukārt 67. un 151. grozījums par pasākumiem, lai novērstu atkritumu pārveidāšanu, ir ietverts 36. apsvērumā kopā ar 14. panta 1. punktu.

69. grozījums par atkritumu profilakses programmām ir pieņemts daļēji un būtībā 26. pantā un 28. pantā, kaut gan kopējā nostājā nav paredzēts norādīt datumus, līdz kuriem atkritumu radīšana ir jāstabilizē un jāsamazina, kā minēts grozījumā.

71. grozījums par regulāru atkritumu profilakses programmu izvērtēšanu ir iekļauts daļēji 27. pantā, kaut gan kopējā nostājā ir norādīts sešu (nevis piecu) gadu periodiskums, un šādos izvērtējumos nav paredzēts iesaistīt Eiropas Vides aģentūru.

115. grozījums par dalībvalstīs sagatavotiem pārskatiem un Komisijas veiktu pārskatīšanu ir iekļauts daļēji 34. pantā.

173. grozījums par III un IV pielikuma pielāgošanu zinātnes un tehnikas sasniegumiem ir iekļauts daļēji 35. pantā, kur norādīts, ka šī pielāgošana notiks saskaņā ar regulatīvu kontroles procedūru. Tomēr kopējā nostājā pausts viedoklis, ka šim procesam būtu jāattiecas uz visiem direktīvas pielikumiem.

77. grozījums attiecībā uz sankcijām par noteikumu neievērošanu ir visnotaļ ietverts 33. pantā par noteikumu izpildes nodrošināšanu un sankcijām kopā ar 37. panta 2. punktu par transponēšanu.

78. grozījums par jauno regulatīvo kontroles procedūru ir iekļauts 36. panta 2. punktā.

Pielikumi:

81. un 82. grozījums par dažām apglabāšanas darbībām ir iekļauts pēc būtības 19. apsvērumā (par izgāšanu jūrā vai okeānā, arī apglabāšanu jūras gultnē) un I pielikuma pirmajā ar zvaigznīti atzīmētajā piezīmē (par sadedzināšanu jūrā).

86. grozījums ir daļēji iekļauts II pielikumā, trešajā ar zvaigznīti atzīmētajā piezīmē (neorganisku celtniecības materiālu pārstrāde).

89. grozījums par (jaunu) IIa pielikumu, kurā uzskaitīti lietojumi, kuros atkritumus var izmantot kā sekundārus produktus, materiālus vai vielas, ir daļēji ņemts vērā 20. apsvēruma otrajā ievilkumā, kurā uzskaitītas iespējamās atkritumu kategorijas, kam būtu jāizstrādā specifikācijas un kritēriji, lai atbilstīgi 5. pantam noteiktu, kad "atkritumi pārstāj būt atkritumi", norādot apstākļus un turpmāk piemērojamos kritērijus, kas jāizstrādā saskaņā ar regulatīvu kontroles procedūru.

90. grozījums par bīstamu atkritumu īpašībām ir iekļauts IV pielikumā (H14 un H15) un 94. grozījums ir iekļauts IV pielikumā pilnībā.

b) kopējā nostājā neiekļāva 49 grozījumus.

Attiecībā uz grozījumiem 2., 3., 153., 9., 10., 12., 103., 17., 127., 26., 29., 32., 37., 109., 48. un 170., 50., 171., 51. un 172., 52., 53., 54., 98. un 113., 58., 61., 161., 188., 65., 68., 70., 72., 79., 80., 83., 84., 85., 87., 88., 91., 93. Padome rīkojās saskaņā ar Komisijas pausto nostāju.

Attiecībā uz grozījumiem 11., 104., 33., 49., 63., 74., 92., 95., 96., 97., ko Komisija pieņēma daļēji vai būtībā, bet kas nav iekļauti kopējā nostājā, var minēt šādus apsvērumus:

11. grozījumā, ar ko ievieš jaunu apsvērumu par bīstamiem atkritumiem (lai aizstātu Komisijas priekšlikuma 19. apsvērumu), īpaša uzmanība pievērsta nepareizai apsaimniekošanai, kā arī vajadzībai pēc konkrētiem un īpaši paredzētiem apstrādes pasākumiem, tostarp izsekojamību, un drošībai un attiecīgai darbinieku kvalifikācijai. Kaut gan Padomei būtībā nav iebildumu, tā tomēr nolēma neiekļaut šo grozījumu, jo tas rada priekšnoteikumu grozījumiem 50., 51. un 172., 52., 53., 54., 58., 161., 188. pantiem, ko Komisija un Padome nepieņēma un kas tādēļ nav iekļauti kopējā nostājā.

104. grozījums par “atsevišķas vākšanas” definīciju netika iekļauts, jo 8. panta 2. punktā, kur iekļauts noteikums par atsevišķu vākšanu, šis termins ir pietiekami labi aprakstīts.

33. grozījums par “tīrīšanas” definīciju netika iekļauts, lai izvairītos no dublēšanās ar definīciju “sagatavošana atkārtotai lietošanai”, ko attiecinā uz produktiem vai produktu sastāvdaļām, kas kļuvušas par atkritumiem.

Neiekļāva 49. grozījumu par atkritumu sarakstu, jo Padome labprātāk vēlējās saglabāt *status quo* attiecībā uz aspektiem, kas jāņem vērā, sastādot sarakstu, kas tagad skaidri minēts 6. pantā kā saraksts, kas izveidots ar Komisijas Lēmumu 2000/532/EK, kā ierosinājis Eiropas Parlaments.

63. grozījumu par birokrātisku prasību samazināšanu saistībā ar reģistrāciju nepieņēma, jo uz šo punktu attiecas subsidiaritāte.

74. grozījumu, ar ko paredzēts paplašināt 32. pantā ietvertās reģistrēšanas prasības un padarīt šo pantu tieši piemērojamu nebīstamiem atkritumiem, neiekļāva, jo Padome uzskatīja, ka tas nevajadzīgi palielinātu birokrātiskas prasības un reizē daļēji pārklātos ar reģistrācijas prasībām, kas minētas Regulā par atkritumu sūtīšanu (20. pantā, Regulā (EK) Nr. 1013/2006). Kā alternatīvu risinājumu kopējās nostājas 32. panta 3. punktā ir paredzēta iespēja dalībvalstīm piemērot tādas pašas reģistrācijas prasības nebīstamu atkritumu radītājiem.

92. grozījumu, ar ko attiecīgu valstu programmās paredzētos atkritumu profilakses pasākumus papildina ar finansējuma kritēriju noteikšanu projektiem, ko veic, izmantojot struktūrfondus un reģionālus fondus (IV pielikums), neuzskatīja par atbilstīgu direktīvas darbības jomai, un tādēļ to neiekļāva kopējā nostājā.

95., 96. un 97. grozījumu, ko ierosināja izdarīt IV pielikumā, atkritumu profilakses pasākumus papildinot ar sākumiem, neiekļāva kopējā nostājā, ņemot vērā, ka šis pielikums ir nepilnīgs piemēru saraksts un direktīvā ir precizēts, ka dalībvalstis savās valstu programmās pēc vajadzības var iekļaut arī citus pasākumus (26. panta 2. punkts).

3. Citi Padomes ieviesti jauninājumi

Citas būtiski svarīgas maiņas, kas ieviestas kopējā nostājā, attiecas uz:

- izņēmumiem no 2. panta darbības jomas; šajā pantā cita starpā precizēts stāvoklis saistībā ar zemi (*in situ*), tostarp neizraktu piesārņotu augsni, un ēkām, kas pastāvīgi saskaras ar zemi;
- definīcijām 3. pantā, kas konkrēti ir papildinātas ar “bīstamu atkritumu” definīciju un, lai novērstu sajukumu ar terminu “atkārtota izmantošana”, kas attiecas gan uz profilakses pasākumiem (sakarā ar produktiem vai sastāvdaļām, kas nav atkritumi), gan uz atkritumu reģenerācijas darbībām, ir pievienota jauna definīcija par “sagatavošanu atkārtotai izmantošanai”. Šo terminu izmantos konkrētām tādu produktu reģenerācijas darbībām, kas kļuvuši par atkritumiem. Tas atvieglos 11. pantā paredzētās piecu pakāpju atkritumu apsaimniekošanas hierarhijas piemērošanu, skaidri nodalot hierarhijas pirmo un otro pakāpi. Tagad kopējā nostājā “profilakse” ir paredzēta kā pirmais pasākums (lai izvairītos no atkritumu radīšanas) un “sagatavošana atkārtotai lietošanai” kā otrais pasākums (tas ir piemērojams atkritumiem, tāpat kā turpmākie pasākumi);

- 14. pantā paredzētā apglabāšanas iekārtu tīkla paplašināšana, piemērojot pašpietiekamības un tuvuma principus iekārtām, ko izmanto jaukto sadzīves atkritumu reģenerācijai. Turklāt atkāpe no Regulas (EK) Nr. 1013/2006 par atkritumu sūtīšanu dod iespēju dalībvalstīm konkrētos apstākļos ierobežot saņemtos sūtījumus. Šīs maiņas ir ieviestas, lai novērstu vairākas bažas, ko izraisījuši augsti energoefektīvu cieto sadzīves atkritumu pārstrādei paredzētu sadedzināšanas iekārtu klasificēšana (sal. ar formulu II pielikumā, darbība R1) kā reģenerācijas darbība, kā ierosinājusi Komisija un piekritusi Padome. Šajā sakarā 35. pantā (interpretācija un pielāgošana tehnikas attīstībai) ir arī pievienots jauns 1. punkts par sadedzināšanas iekārtām turpmāk izmantojamām specifikācijām.

IV. SECINĀJUMI

Padome uzskata, ka šī kopējā nostāja ir līdzsvarots un reāls risinājums vairākām problēmām, ko dalībvalstis izvirzījušas sakarā ar Komisijas priekšlikumu, kurā visnotaļ ņemts vērā Eiropas Parlamenta atzinums. Tā gaida konstruktīvas sarunas ar Eiropas Parlamentu, lai par šo direktīvu panāktu drīzu vienošanos.
